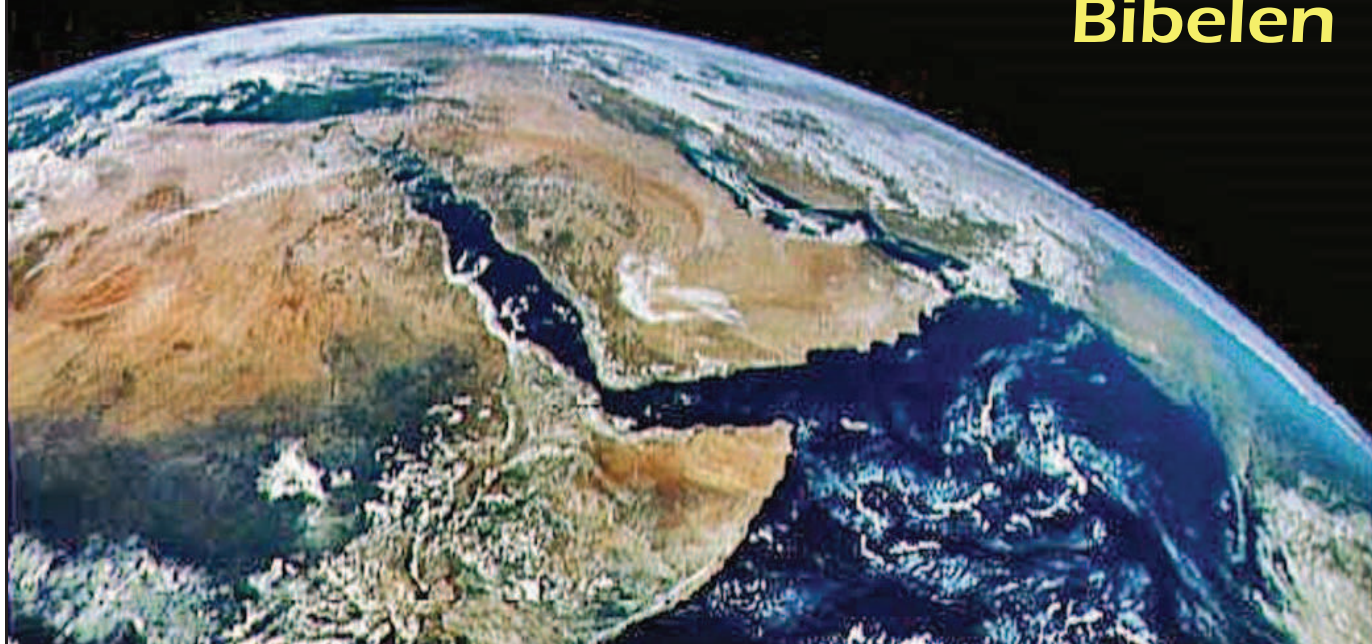

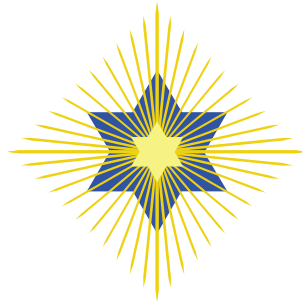

GUDS FRELSESPLAN

**Et studium over
de store linier i
Bibelen**

Guds
Frelsesplan

ET BIBELSTUDIUM

Guds Frelsesplan

4. oplag 2016

Copyright: Uffe Nissen, Chr. Lehns Vænge 19, 5270 Odense N uffenissen1934@gmail.com

Den trykte udgave af dette hefte kan købes for 50 kr. på ovenstående adresse.

Har Gud en frelsesplan?

Mange kristne lever et helt liv med Herren uden nogensinde at blive klar over de store linier i de brogede begivenheder, der udspiller sig på Bibelens blade – de håber, der er en mening med det hele, men for dem at se bliver begivenhederne nærmere bestemt af menneskers luner end af en suveræn Skaber, der ikke et øjeblik taber overblikket over det hele. Til sidst opgiver de håbet og koncentrerer sig om den tidsalder, de selv lever i – den kan man da nogenlunde overskue!

Men vor himmelske Far har bestemt os til at være *medarbejdere* på sit store værk, ikke bare *tilskuere*. Derfor søger Helligånden at oplyse vort sind om de ting, der allerede er sket – og om de kommende. Det siger Jesus jo selv til disciplene den sidste aften før sin død, da han forudsiger Helligåndens komme:

"Han skal tage af mit og forkynde jer... de kommende ting skal han forkynde jer."

Og til Abraham lyder det: *"Skulle jeg vel dølgge for Abraham, hvad jeg har i sinde at gøre?"* Og til hele Guds folk: *"Nej, den Herre Herren gør intet uden at have åbenbaret sin hemmelighed for sine tjenere, profeterne."* (Amos 3:7).

Vi véd jo også, at Gud er ordenens Gud, ikke forvirringens. Jesus var et billede på dette – aldrig ser vi ham nervøs eller urolig over den pressede situation, han står i, den eneste undtagelse er dødsangsten i Getsemanes nat.

Faderen i Himmelen er heller aldrig nervøs eller usikker – hvad skulle dog komme bag på ham? Hans navn JEG ER bevidner, at han lever i et evigt nu, hvor fortid-nutid-fremtid er smeltet sammen til eet. *"Før mig var der ingen – efter mig kommer der ingen."* Ufatteligt for en jordisk hjerne, men sådan må det jo være, når vi har at gøre med det højeste væsen.

Efter mange års læsning af den hellige Skrift og indsigtfulde folks udlægning af den er jeg kommet til den overbevisning, at Gud ikke alene har en frelsesplan for hele slægten, men at det er hans inderlige længsel og ønske at dele denne plan med os, som er en del af den, så sandt vi er Guds børn ved troen på hans Søn.

"Han tjente Guds frelsesplan i sit slægtled" siges der jo om David længe efter hans død (Ap. Gern. 13:36) - måtte det samme dog kunne siges om os, når vort liv skal bedømmes!

Det er for at inspirere til dette, at jeg har samlet disse fortolkninger fra forskellige kilder og givet dem videre i koncentreret form. Udover egne studier bygger nærværende hefte på bøger af den norske bibellærer *Oskar Edin Indergaard*, *Poul Borchsenius*, *Eyvind Sivertsen*, *Erik Fanø* samt artikler i bladene *"Karmel-Nytt"* og *"Ordet og Israel."*

Men først og fremmest har jeg naturligvis øst af Bøgernes Bog, der i sandhed er inspireret af Helligånden – og derfor kun kan forstås med hjælp fra forfatteren!

Bibelcitatene er fra de auroriserede danske oversættelser af 1907, 1931 og 1948. Heftets motto på omslaget *"Gud kender fra evighed af alle sine gerninger"* er fra udgaven i 1907.

Skematisk oversigt

PERIODE	FRA-TIL	PAGT MED	DOM
1. Uskyldighedens	Adam-Syndefaldet	Adam og Eva	Uddrivelsen
2. Samvittighedens	Syndefald-syndflod	Adam	Syndfloden
3. Menneskestyrets	Syndflod-Babelstårn	Noa	Sprogene
4. Løftets	Abraham-Sinai	Abraham	40 år i ørkenen
5. Lovens	Sinai-Jesu død	Israel	Adspredelsen
6. Menighedens	Opstandelse-Genkomst	Menigheden	Stor trængsel
7. Tusindårsriget	Harmageddon-Dommen	David	Ild fra himlen
8. Genoprettelsens	Evigheden	Alle troende	Ildsøen

FRELSEPLANEN er ”historien bag historien”, Guds udgave af verdenshistorien – og den koncentrerer sig ikke om de verdslige stormagter, men om det lille land *Israel*, hans udvalgte folk og redskab til hele verdens frelse.

Det er ud fra dette land på størrelse med Jylland, at den evige Gud bedømmer verdenshistorien – ”et folk, der bor på Jordens navle”, dvs. er tilknytningspunktet for den åndelige navlestreng mellem Himlen og Jorden, som er kanal for den åndelige næring til verden, indtil fødselen af den nye Jord kan finde sted. Israel er den lille viser på historiens ur.

Guds ord blev betroet dette lille hyrdefolk og indhugget på stentavler, prentet på pergament og gedeskind eller nedskrevet på papyrus – på dets retsbegreber udtrykt i de 10 bud hviler hele den civiliserede verdens lovgivning, og det er profetierne fra dette ord om jødernes og hele verdens skæbne, der er blevet opfyldt i fortiden og fremdeles vil blive det i fremtiden. ”*Frelsen udgår fra jøderne*” som Jesus selv udtrykte det.

Ser vi i dag på menneskehedens historie, som den indtil dato er foregået, er det en dybt tragisk kendsgerning, at mennesket i enhver tidsalder har gjort oprør mod sin Skaber. Derfor arbejder enhver tidsalder sig hen imod *Guds dom*, når dens synder er fuldmodne – og sådan vil også vor egen tidsalder (Menighedens) blive afsluttet, jfr. ovenstående oversigt.

I uskyldighedens tidsalder tvivler det nyskabte menneske på alvoren i Guds ord
- og bliver uddrevet af Edens Have.

I samvittighedens tidsalder fordærver alt kød sin vej på Jorden – og udløser Syndfloden
over sig.

I menneskestyrets tidsalder prøver mennesket at sikre sig mod nye oversvømmelser ved at
bygge opad – Gud adsplitter dem ved ganske enkelt at give
folkeslagene hvert deres sprog.

I løftets tidsalder

svigter også de udvalgte gang på gang:
Abraham avler en søn efter mands vilje: *Ismael*, hvis efterkommere den dag i dag volder Jøderne uendelige kvaler.
Isak er Guds ubevidste redskab, ikke det bevidste, da han velsigner sin yngste søn *Jakob* med den førstefødtes dobbelte del.
Jakob bedrager sin Far og sin ældre bror, men bliver selv bedraget af sin svigerfar med *Lea*.

I lovens tidsalder

bedrager *Israels folk* gang på gang deres Gud med afguder, så Gud må sende dem 70 år til *Babylon*.
Folkets religiøse ledere forkaster den lovede *Messias*, Israel udslettes som nation og spredes ud over Jorden i 1878 år.

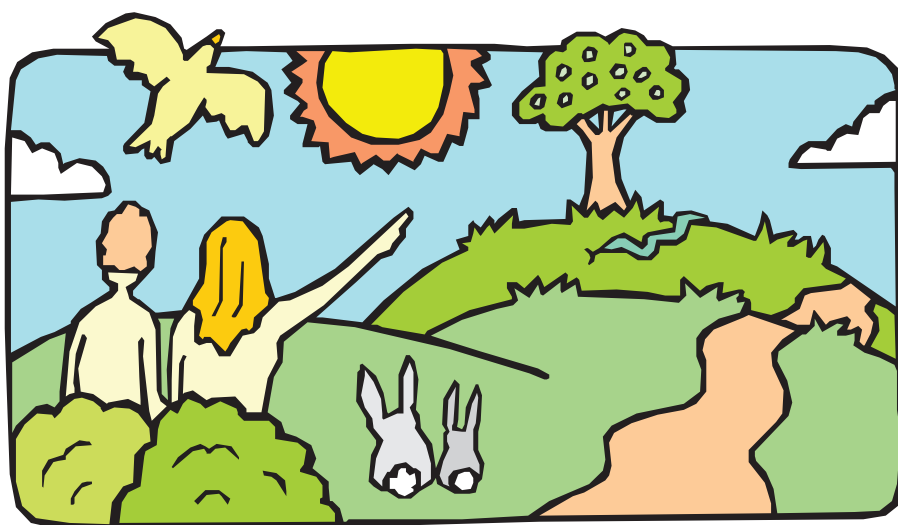
I menighedens tidsalder

må Helligånden gang på gang sende rensende vækkerrøster ind i den hedningekristne kirke, men skøgekirken samarbejder med *Antikrist*. Det fører til "den store trængsel", der kulminerer med Jesu 3. komme for at redde Israel i den 11. time.

I Tusindårsriget

oplever menneskeheden en tusindårig demonstration af Guds kærlighed over hele kloden, men alligevel samler den sig mod slutningen til et sidste oprør mod Gud og mod Israel. Ild falder ned fra himlen og fortærer dem, og så afsluttes omsider menneskeheden blodige historie med den sidste store dom foran den store hvide trone. *Satan* kastes i Ildsøen, og de troende går ind til evigheden på den nye Jord.

GUD ER BLEVET ALT I ALLE !

Uskyldighedens tidsalder

Det vældige drama, der hedder menneskehedens historie, begynder og slutter med et ord fra menneskehedens Skaber, den ene sande Gud: "*Der blive lys!*" i 1. Mosebog - og "*Nat skal ikke være*" i Johannes Åbenbaring.

Hvor storslået er ikke denne proklamation af Guds væsen, der *tåler* lyset! "*Gud er lys, og der er slet intet mørke i ham*", siger den gamle Johannes, som i tre år havde vandret sammen med verdens lys i hans køds dage. "*Dersom vi vandrer i lyset, ligesom han er i lyset, da har vi samfund med hinanden,*" siger han i sit 1. brev - og hvor opmuntrende er det ikke at læse prologen til hans evangelium: "*Og lyset skinner i mørket, og mørket fik ikke bugt med det.*" (Johs. 1:5).

Men hvis Gud er lys og lyset er Gud - hvad er så mørket? Hvorfra kommer det og hvordan skal vi definere mørkets væsen?

Det kan man faktisk slet ikke, for *mørke har ingen eksistens i sig selv*. Mørke er nemlig intet andet end *mangel på lys!* Det er hurtigt bevist:

Man kan tage et lys og bevæge sig fra rum til rum med det, men man kan ikke på samme måde tage et mørke og flytte rundt med det, for *mørket lever på lysets betingelser!* LYSET bestemmer suverænt, hvor meget mørke der skal være i et rum, i hele universet - og i et menneskes sjæl. *For mørket forsvinder i samme sekund lyset kommer til!* Som det er i naturen, er det også i menneskets sind - for sindet er en del af naturen, Guds skaberværk.

Denne vidunderlige sandhed demonstreres ustandselig i den hellige Skrift, ofte med chokerende tydelighed. *Satan* er mørkets fyrste, derfor kan han kun bo i mørke sjæle, der ikke er blevet oplyst af denne verdens lys, Jesus Kristus. Vi fødes alle ind i denne verden med dette mørke i os - men med den nye fødsel går vi ind i lysets evige rige, ja går over fra død til liv, som Jesus selv udtrykte det. Priset være Gud for så stor en frelse!

Lucifers fald - menneskets fald

Men når nu Gud er lys og der slet intet mørke er i ham - hvorfra kommer så dette mørke, der bedrager mennesker?

Bibelen antyder et svar uden at skildre det i detaljer. Man har fra gammel tid læst Ezeki-el 28 som en skildring af Djævelens forhistorie:

"Og Herrens ord kom til mig således: Menneskesøn, istem en klage over kongen af Tyrus og sig til ham: Du var indsigtens segl, fuld af visdom og fuldkommen i skønhed, i Eden, Guds have, var du. Alle slags ædelsten var din klædning: Karneol, Topas, Jaspis, Krysolit, Sjoham, Onyks, Safir, Rubin, Smaragd og Guld var på dig i indlagt og indfattet arbejde, det var rede til den dag, du skabtes. Du var en salvet, skærmende kerub, jeg gjorde dig dertil. På det hellige Gudebjerg var du og vandrede mellem Guds sønner. Fuldkommen var du i din færd fra den dag, du skabtes, indtil der fandtes brøde hos dig.

Ved din megen handel fyldte du dit indre med uret og forbrød dig. Da vanhelligede jeg dig og viste dig bort fra Gudebjerget og tilintetgjorde dig, skærmende kerub, så du ikke blev mellem Guds sønner. Dit hjerte hovmodede sig over din skønhed, du satte din visdom til på grund af din glans. Jeg slængte dig til Jordan og overgav dig til konger, at de skulle nyde synet af dig. Med dine mange misgerninger, ved din uredelige handel vanhelligede du dine helligdomme. Da lod jeg ild bryde løs i din midte, og den fortærede dig - jeg gjorde dig til støv på jorden for alle, som så dig. Alle blandt folkeslagene, der kendte dig, stivnede af skræk over dig, du blev en rædsel, og borte er du for evigt!" (Ezekiel 28:11-19)

Det er et kupforsøg på allerhøjeste plan, vi hører om her. Kuplederen var en af den hellige Guds nærmeste medarbejdere, en salvet kerub, som synes at have haft planeten Jordan som sit ansvarsområde. Hans navn var *Lucifer*, der betyder *Lysbærer* - han blev degraderet til at være *mørkets* fyrste! I sandhed en ydmygelse af rang - fra det højeste, forklarede lys på Guds hellige bjerg til det laveste mørke i Dødsriget. Faldet kunne ikke blive større, og han drog en mængde engle med sig i faldet, der ligesom ham selv blev dæmoniseret og nu virker som "ondskabens åndemagter i himmelrummet."

Selv hans navn blev ændret - han hedder nu *Satan*, der på hebraisk betyder *Modstander*. Hans intelligens er blændende, hans indsigt i menneskets fysiske og psykiske natur er fuldkommen - men han er totalt blottet for den klogskab, der udspringer af *hertets* kærlighed til sandheden. Derfor halter han altid et skridt bagefter Gud og forstår alting for sent! Med al sin overjordiske intelligens er han ikke i stand til at forudse Guds næste skaktræk, og al hans ondskab fremmer kun Guds planer.

Det kommer f. eks. frem i beretningen om *Job*. Læg vel mærke til, at det er Gud, der henleder Satans opmærksomhed på Job - ikke omvendt! "*Har du lagt mærke til min tjener Job?*" Og Satan hopper på limpinden med det samme og provokerer Gud til at tillade alle disse frygtelige prøvelser over den stakkels mand. Men hvad blev resultatet? At Job i dyb betagelse og grebthed må sige om Gud: "*Jeg havde kun hørt et rygte om dig, men nu har mit øje set dig!*" (Job 42:5).

Og sådan går det hele vejen gennem hele Skriften. Der er virkelig en dyb sandhed i, hvad en klog kristen har sagt: "Djævelen arbejder for Gud i sit ansigts sved dag og nat." Og til sidst, når han gennem årtusinder har gjort nytte som Guds lænkehund, bliver han kastet i ildsøen, hvor han skal pines i al evighed. Dommen er afsagt forlængst og venter nu kun på at blive eksekveret, når Satan har spillet sin sidste rolle i en kort tid efter Tusindårsriget.

Hans hele væsen er hovmod, stolthed og en hed længsel efter tilbedelse. Han lovede engang Jesus hele verden, hvis han blot ville falde ned og tilbede ham! Hans stolthed er af den art, der aldrig bliver klogere. Og hans medfølelse med mennesket er nul. Tænk på, at Jesus kaldte ham løgnens far, en morder og manddræber fra begyndelsen af - han er opfinderen af al ondskab på Jordan, alt had og al den lidelse, mennesker påfører hinanden. Altid frister han os på vore svage punkter og udnytter med fryd den onde dag, hvor vi er trætte.

En af Satans største triumfer er, at han bilder det ugenfødte menneske ind, at han slet ikke eksisterer - at ondskaben i verden ikke kan føres tilbage til en bevidst kilde.

Hvis vi anede lidt om, hvor afsindigt Satan hader, afskyer og frygter Guds børn, var vi een gang for alle færdige med at diskutere med ham, når vi fristes. Men lige så lidt som vi kan fatte den Guds betingelsesløse kærlighed, kan vi fatte Satans ubetingede ondskab.

Hans hovmod er af en sådan størrelsesorden, at han troede han kunne sætte sin Skaber ud af spillet og selv overtage al magt i Himmelen og på Jorden. Da det mislykkedes, søgte han at få magt over Guds kæreste skabning, det uskyldige menneskepar i Edens have - og det lykkedes. Han fik dem til at tvivle på alvoren og sandheden i, hvad Gud havde sagt.

Adam og Eva blev udstødt af Eden, som Lucifer var blevet det af Himmelen - men der var en stor og afgørende forskel: Lucifer vidste, hvad han gjorde - det vidste Adam og Eva ikke. De var uvidende om forskellen på godt og ondt og troede i deres uskyldighed, at alting var godt, for andet havde de ikke oplevet.

Derfor stod *frelsens* mulighed dem stadig åben, mens den var udelukket for Lucifers vedkommende - og derfor kunne Gud efter syndefaldet proklamere et løfte til deres efterkommere, som blev slægtens lys i mørket, dens håb og fortrøstning i de følgende årtusinder:

"Jeg sætter fjendskab mellem dig (slangen) og kvinden, mellem hendes sæd og din sæd - den skal knuse dit hoved, og du skal hugge den i hælen!"

Dette gik i opfyldelse på Golgata 4000 år senere, da *Jesus* som kvindens søn - ikke Josefs, men Guds søn - knuste den gamle slanges hoved... men det kostede ham livet.

Skabelsen

Med hensyn til universets og dermed også Jordens skabelse har den enkle og storslåede beretning på Bibelens første blade altid været genstand for ugenfødte menneskers spot og foragt - denne verdens mennesker ligner denne verdens fyrste, men stadigvæk gælder det: De véd ikke, hvad de gør. Satan derimod véd udmærket, at hele universet er skabt af Gud ved hans mægtige ord - han bedrager altså ikke bare sine modstandere, men også sine tilhængere! Større svindler kan man da vist ikke blive?

Men det er ikke ved hjælp fra den menneskelige intelligens, at Guds børn véd at alt er skabt af deres himmelske Far: *"Ved tro fatter vi, at verden er blevet skabt af Guds ord, så det ikke er af synlige ting, at det som ses, er blevet til."* (Hebr. 11:3)

Den gamle vise Johannes siger det på denne måde: *"I begyndelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud - og Ordet var Gud. Dette var i begyndelsen hos Gud. Alle ting er blevet til ved det, og uden det blev ikke een ting til af det, som er."* (Johs. 1:1-3)

Med denne formulering lægger Johannes sig som jøde bevidst tæt op ad indledningen til jødernes helligskrift 1. Mosebog: *"I begyndelsen skabte Gud Himmelen og Jorden..."* En dri-stighed, der må forekomme en ortodoks jøde fuldkommen utilbørligt, ja oprørende blasfemisk, eftersom *Guds Ord* her gøres lig med *Guds Søn* - og Gud er een i jødisk opfattelse, han kan umuligt have en søn. Men det er Guds egen hellige Ånd, der inspirerer Johannes til net-op denne udformning.

Med denne knappe sætning lægger Bibelen ikke op til diskussion eller foreslår en "løsningsmodel", en "tilværelsestolkning" - Bibelen er her som overalt enkel, dyb og sand.

Der er nemlig dybder i den hebraiske grundtekst, som slet ikke kan komme med i vor "flade" danske oversættelse. Mellem det enkle udsagn i vers 1 og den dystre stemning i vers 2: "*Og Jorden var øde og tom, og der var mørke over verdensdybet*" er der et punktum. Det markerer en tidsperiode mellem disse vers, som kan have strakt sig over millioner eller milliarder af år, for vi véd intet om den. Men sandsynligheden taler for, at det var i den periode Lucifer faldt efter sit hovmodige forsøg på at afsætte Gud - og at hele Jorden faldt med ham, fordi han var Jordens skærmende kerub og denne verdens fyrste.

"Og Jorden **blev** øde og tom..." Sådan kan vers 2 også oversættes, fordi det hebraiske verbum *háyá* kan betyde både *var* og *blev*. Samme ord er i grundteksten brugt i 1. Mos. 2:7 og i 19:26, hvor det begge steder er oversat med *blev*. Det vil være rimeligt også at bruge denne oversættelse i 1. Mos. 1:2, fordi udtrykket *øde og tom* - på hebraisk *tohu wa bohu* - kun forekommer eet sted mere i hele Skriften, hvor det udtrykker følgerne af en domshandling. Det er i Jeremias 4:23, hvor det hedder: "*Jeg så på Jorden, og se, den var øde og tom. Jeg så på Himmelen, dens lys var borte...*" og videre skildres Jordens ørkenstilstand som en følge af Guds dom over den: "*Al Jorden bliver ørk, men helt ødelægger jeg ikke.*" (v. 27)

Når der om den samme tilstand bruges det samme ord, mon der så ikke er tale om den samme dom? Også det øvrige indhold af kapitel 4 hos Jeremias kunne tyde på det.

Helt ødelagde Gud ikke sin Jord efter den første skabelse. Man må gå ud fra, at denne lange periode mellem skabelse og genskabelse var en nedadgående degeneration af hele naturen. Herfra finder man de kæmpestore skeletter af urtidsøglerne, bregneskovene osv. Videnskaben véd ikke hvorfor disse kæmpe dyr uddøde, men Bibelen giver et fingerpeg.

Genskabelsen

På et vist tidspunkt efter denne katastrofe, der efterlod Jorden tavs, mørk og øde, begynder Gud at *genskabe* livet på den, så den kan blive beboelig for mennesker. Det synes efter Bibelens slægtsregistre at ske omkring år 4000 f. Kr. - da bliver i hvert fald *Adam* skabt.

Genskabelsen begynder i vers 3, hvor Gud udråber sin mægtige befaling: "*Der blive lys!*" - og lyset vældede frem og afslørede klodens sørgelige tilstand. Mørkets fyrste Satan havde lidt sit første nederlag efter udkastelsen fra Himmelen: Det mørke, der skjulte følgerne af hans fald, blev spredt i et nu, så de lå åbenlyst til skue for alle de hellige engle, ærkeengle, keruber og seraffer.

Den hebraiske grundtekst er ganske præcis i sin beskrivelse af disse to skabelsestrin. Om den første originale skabelse bruges verbet *bárá*, der betyder at *skabe ud af intet* - et udtryk, der i Bibelen kun bruges om Gud Herrens helt suveræne, guddommelige skabermagt, der er uden forbilleder eller foreliggende materialer.

Om den videre udfoldelse af Guds utrættelige kreativitet i de 6 skabelsesdage bruges verbet *ása*, der betyder at *ordne ud fra bestående materialer*.

Derfor hedder det også: "*Jorden lade fremspire...*" som om muligheden for planteverden allerede lå i jorden - og det var netop hvad de gjorde, når vi nærlæser grundteksten.

Jeg hører til de enfaldige, der tror Bibelen på dens egne ord - at genskabelsen kun tog de

de 6 dage, der tales om. Før allerede den første dag sætter Gud skel mellem lys og mørke og kalder dem dag og nat. Det første døgn er til ende, og dermed er *tiden* fremover fastlåst i denne måleenhed på 24 timer. Der står jo også straks efter lysets frembrud, at "*det blev aften, og det blev morgen, den første dag.*" Derfor regner jøderne et nyt døgnbegyndelse fra kl. 18 om aftenen, og derfor begynder deres ugentlige helligdag *sabbat* fredag aften, mens "den første dag i ugen" søndag er almindelig arbejdsdag.

Nu har det efterhånden vist sig i menneskehedens historie, at disse 6 skabelsesdage er profetiske på flere planer. Gud har her lagt en mægtig ramme for historiens forløb: Ligesom det tog Gud 6 dage at nå frem til skabelsen af mennesket, skal det tage mennesket 6 profetiske dage á 1000 år at nå tilbage til Gud. En lang og lidelsesfuld vandring, der dog krones med en "søndag", der ligeledes varer 1000 år: *Tusindårsriget*, hvor alt på kloden er harmoni og skønhed, fordi den gamle løgner Satan er bundet i hele denne lange periode. Jesus Messias hersker fra Jerusalem, hvortil alle Jordens folk drager op for at tilbede, mens Israel opfylder missionsbefalingen udover Jorden. Denne lange og velsignede tid er også *Riget for Israel*, som disciplene spurgte så ivrigt efter, da Jesus var opstået fra de døde.

Men de 6 skabelsesdage er også profetiske med hensyn til den udvikling, som menneskeheden gik ind i efter syndefaldet. Det viser sig nemlig, at historien - som Bibelen skildrer den - har forløbet i 6 perioder, hvor Gud gang på gang har forsøgt forfra med en ny pagt, som han har sluttet med et menneske eller et folk - men hver gang er udviklingen gået nedad og har udløst Guds rensende dom over menneskene i den periode.

Det er disse 6 perioder, der er omtalt i den skematiske oversigt på side 2, men det skal påpeges, at de *ikke* er sammenfaldende med de 6 x 1000 år - kun med den sidste, syvende periode: *Tusindårsriget*. Jordens store, fredfyldte sabbat er det samme som *Tusindårsriget* eller *Riget for Israel*.

Tilbage til skabelsen og det første menneskepar. Adam og Eva stod i det varme solskin og nød den skønne have, som deres guddommelige Far havde skabt til dem. Klimaet før syndflo- den var så mildt, at de kunne gå helt nøgne året rundt - og deres sind var så rent og uskyl- digt, at det overhovedet ikke faldt dem ind, at det kunne være anderledes.

Man ser jo den samme troskyldighed hos små børn, når de betragter hinanden og undrer sig over "den lille forskel." Om dem siger Jesus jo: "*Guds rige hører sådanne til*" - og det er sandt.

Kan vi mon i dag forestille os en tilværelse, hvor alt var harmoni og fuldkommen fred mellem mennesket og den øvrige skabning, mellem mennesket og Gud? Endnu var både men- nesker og dyr lykkeligt uvidende om drabsprincippet i naturen: Æd eller bliv selv ædt! Både mennesker og dyr ernærede sig ved planter, og da Adam var skabt, ledte Gud alle dyrene hen til ham for at se, hvilke navne han ville give dem - for hvad han kaldte dem, det skulle de hedde! Og dyrene havde fuld tillid til ham, han kunne lege med både løve og tiger uden gensi- dig mistro og frygt - og "*da dagen blev sval, vandrede Gud Herren i haven.*" Han talte med sine børn. De kunne se ham lige ind i øjnene, for der ikke var nogen synd mellem Gud og men- nesker. De var Guds medarbejdere, ikke hans modarbejdere. Sandelig, alt var såre godt!

Katastrofen

Men så kom Guds *modarbejder* snigende i en smuk og venlig slanges skikkelse og begyndte at tale teologi med det unge menneskepar. Han foregav med sædvanlig snuhed at være uvidende om, hvad Gud havde sagt. *Havde* Gud virkelig sagt, at de ikke måtte spise af *noget* træ i haven?

Nej, tværtimod: De måtte spise af dem alle sammen undtagen eet eneste! Allerede nu burde Eva have været på vagt, men det er så let at forføre et menneske, der er helt uvidende om den bevidste ondskab.

Derfor gentog Eva Guds ord for slangen, men han svarede igen med en direkte løgn: "*I skal ingenlunde dø!*" og fortalte dem noget meget spændende: De ville tværtimod blive lige så kloge som Gud til at kende forskel på godt og ondt, for træet var jo til kundskab om dette.

Meget snedigt fik slangen dermed Eva til at tvivle på motiverne bag Guds forbud - var der noget, som Gud ville holde for sig selv og ikke undte sine menneskebørn at få del i? Og hvorfor skulle hun i grunden ikke blive lige så klog som ham? Det er Satans egen gamle oprørstanke, han indpoder i Eva. Og se dog, hvor smuk frugten er på det træ! Skulle Gud, som er så god, ikke unde jer den? Det siger han sikkert ikke noget til - måske venter han i virkeligheden på, at I skal komme med en *fortolkningsmodel* til hans ord? Man kan virkelig ikke tage sådan et forbud for pålydende, det må sættes ind i *sin historiske sammenhæng*. Og hvordan er det med Guds *selvforståelse*? Måske vidste han ikke selv, at han talte i *myter*?

Sikkert nok har slangen *ikke* talt sådan til Eva - men lige så sikkert taler han sådan i dag til teologer og kristne og får dem til at tvivle på, at Gud faktisk mener hvad han har sagt om Jesu guddommelighed, jomfru Marias svangerskab ved Helligåndens kraft, miraklerne i Jesu liv, opstandelsen, genkomsten... det kan alt sammen forklares og især bortforklares!

Ja, det kan det, og det bliver det på fuld kraft på teologiske fakulteter verden over. Men alle disse bortforklaringer brænder op som hø og strå, den dag vi skal stå for Kristi domstol og gøre regnskab for, hvordan vi forvaltede Guds ord.

Alle Evas og Adams bortforklaringer brændte også op som hø og strå, da Gud om aftenen tog dem i forhør. Adam lagde skylden på Eva, hun gav den videre til slangen, men han tog ikke ansvaret for noget som helst af den elendighed, han havde sat i gang.

Men Gud tog selv ansvaret for sine menneskebørns fremtid på sig. Hans første ord til Adam efter faldet var et kald: "*Adam - hvor er du?*" og det kald har lydt lige siden. Altid har Gud søgt mennesket først - Guds Søn havde samme sind: "*Menneskesønnen er kommet for at opsøge og frelse det fortabte*" var Jesu skønne programerklæring for sit liv på Jorden.

Syndefaldet var en rystende katastrofe for Adam og Eva, men selv i denne dybt tragiske begivenhed er der glimt af håb i form af profetier, der lyste i den mørke nat - dels om forløseren, dels om Israel og dels om os hedningekristne i den nye pagt.

Guds første mennesker søgte at skjule deres nøgenhed bag *figenblade* - og det er ikke tilfældigt, at træets navn er nævnt. *Figentræet* er igennem hele Skriften symbolet for *Israels fysiske liv som nation*, altså det jordiske Israel, Abrahams kødelige efterkommere. *Olietræet*

er symbolet for *Israels åndelige liv*, jfr. Romerbrevet kap. 9-11 inkl., hvor Paulus redegør for forholdet mellem det ædle olietræ (Israel) og det indpodede vilde olietræ (hedningefolkene). Endelig er *vintræet* symbolet for *Israels liv i Guds plan*, jfr. Jesu ord Skærtorsdag aften til sine disciple: *"Jeg er det sande vintræ, I er grenene..."*

Ikke mindst figentræet er brugt som profetisk tegn gennem hele Skriften, lige fra 1. Mosebog til Åbenbaringen. Her møder vi symbolet lige efter syndefaldet, hvor det faldne menneskepar syer sig en dragt af figenblade at skjule sig i. På samme måde søgte de skriftkloge og farisæerne at skjule sig bag figenblade, da de overfor Guds søn pukkede på deres kødelige afstamning fra Abraham, deres førstefødselsret blandt nationerne. Men Jesus flåede deres hjemmelavede retfærdighed af dem og henviste til sig selv som Guds lam, der blev ofret for al verdens synd - også jødernes.

På samme måde flåede Gud figendragten af de første mennesker, dræbte et uskyldigt dyr for deres skyld og gav dem skindet til at dække sig med – et rystende stærkt symbol på den uskyldige Jesus, der ene mand dækkede hele sit folks synd med sit eget liv.

Et andet glimt af lys var løftet om ham, som en dag vil knuse slangens hoved:

"Da sagde Gud Herren til Slangen: Jeg sætter fjendskab mellem dig og kvinden, mellem din sæd og hendes sæd; den skal knuse dit hoved, og du skal hugge den i hælen!"

Ordet *sæd* må her betyde *afkom*, for kvinden har jo ingen sæd. Men netop heri ligger det første udsagn om, at Frelseren skulle fødes uden en mands medvirken.

"Og englen svarede og sagde til hende: Helligånden skal komme over dig og den Højestes kraft skal overskygge dig; derfor skal også det, som fødes, kaldes helligt, Guds Søn."

Sådan taler Gabriel til den lille landsbypige *Maria*, og hun underlagde sig Guds vilje.

Denne første profeti om Jesus er opfyldt i dag. Det er profetien om skindet ikke, for så vidt angår Israel. Men den står lige foran sin opfyldelse, for vi lever i de sidste tider af Guds tidshusholdning.

Med syndefaldet kom *døden* ind i verden. Menneskets fællesskab med dets Skaber døde, og menneskets legeme forfaldt og døde. Nu kunne mennesket kun komme i kontakt med Gud ved, at dets ånd blev vakt til live igen - at Gud igen befalede: *"Der blive lys!"* i menneskets formørkede sind, så underet fra den første skabelsesdag gentog sig.

Det skete enkeltvis for seerne og profeterne i den gamle pagt - det sker enkeltvis for hver eneste jøde og hver eneste hedning, der i den nye pagt åbner sit hjerte for Jesus Kristus, der sagde: *"Jeg er verdens lys - den, der tror på mig, skal ikke vandre i mørke."*

Samvittighedens tidsalder

Så stod da Adam og Eva foran den Jord, der blev forbandet for deres skyld, men som de alligevel nu var henvist til at få deres føde fra. Guds vejledning havde de ikke længere - loven var endnu ikke givet - hvordan skulle de nu vide, hvad der var rigtigt og forkert?

Her var der trods alt lys i mørket, fordi de var skabt i Guds billede: De havde stadig en *samvittighed* til at vejlede sig. Udgået som de var af Guds ånd og hånd, havde de stadig så megen lighed med ham, at de kunne skelne mellem godt og ondt - det var jo også en af følgerne af at spise af kundskabens træ. Før troede de, alting var godt - nu vidste de bedre!

Hvor længe var Adam i Paradiset? spørger et gammelt mundheld. Lad os for en gangs skyld prøve at tage det alvorligt. Bibelen giver ikke noget svar, men et tidsrum på 90-100 år er ikke usandsynligt. Der står nemlig om Adam straks efter uddrivelsen, at "*han kendte sin hustru Eva, og hun blev frugtsommelig og fødte Kain.*" Derefter fik de en søn mere, *Abel*, som imidlertid blev dræbt af sin storebror. Som straf blev Kain selv forvist til landet *Nod* øst for Eden, og på den måde mistede de ulykkelige forældre begge deres børn på een gang. Synden og døden havde sandelig holdt sit indtog i denne verden! Mon ikke de med bitterhed har tænkt på slangens indsmigrende tale: "I skal ingenlunde dø..." ?

Men i kap. 5 berettes, at da Adam var 130 år, fik han sønnen *Set*, der i stamtavlerne regnes for Adams rette arvtager i stedet for Kain, der blev forbandet af Gud. Når Adam på dette tidspunkt var blevet 130 år og havde haft to voksne sønner før Set, kan parret meget vel have levet op til 100 år i Edens have, før katastrofen indtraf.

Det er påfaldende, at der skete en betydelig degenerering ved disse fødsler, for mens der om Adam står, at han var skabt i *Guds* billede, så siges det om Set, at han var skabt i *Adams* billede. Og det trøstesløse omkvæd i kap. 5 om Sets slægt er dette: "*og derpå døde han... og derpå døde han... og derpå døde han...*"

Indtil *syvende* slægtled efter Adam! Da brydes monotien af et helt chokerende lysglimt: En mand ved navn *Enok* "*vandrede med Gud, og han var ikke mere, thi Gud tog ham.*" Han døde ikke, men blev borttrykket, da han var 365 år. Igen en mægtig profeti, denne gang om menighedens bortrykkelse fra Jorden før den syvende tidsalder Tusindårsriget.

Men tilbage til det første broderpar på Jorden. Gud ville ikke modtage Kains offer, mens han indåndede Abels offer med velbehag. Hvorfor mon? Er der alligevel personsanseelse hos Gud? Nej, men Kain kom til Gud med sine hænders arbejde, egne gerninger af Jorden, som blev forbandet ved syndefaldet - han repræsenterer derfor den kødelige Gudsdyrkelse. Abel er den åndelige Gudsdyrker, der véd, at "*uden blod sker der ingen soning.*" Han ofrede det kostbareste han havde, sin hjords førstefødte - atter en profeti om Israels hjords førstefødte, det eneste offer Gud vedkender sig til forsoning med mennesker. Og som kødet altid vil forfølge Ånden, forfulgte Kain sin bror Abel og endte som historiens første morder.

Den tredje søn *Set* betragtede Eva som erstatning for Abel, ikke for Kain. Det er da også betegnende, at da Set får en søn *Enosj*, begynder man at påkalde Herrens navn (1. Mos. 4:26). Sets slægt er den Gud-søgende, mens Kains er den selv-søgende. Lyt engang til sjette generation efter Kain, storskryderen *Lemek*, der ikke kan nøjes med een hustru, men gifter sig med to kvinder:

"Ada og Zilla, hør min røst! Lemeks hustruer, lyt til mit ord!

En mand har jeg dræbt for et sår, en dreng for en skramme.

Blev Kain hævnnet syv fold, så hævnnes Lemek 77 gange!"

(1. Mos. 4:23-24)

Her er drabsprincippet blevet et ideal og symbolet på storhed. Sammenlign Jesu milde bud om at *tilgive 7 x 70 gange*. Men allerede på Enoks tid må Gud konstatere, at "*menneskenes ondskab tog til på Jorden, og deres hjerters higen og tragten var kun ond dagen lang.*"

Men Enok vandrede med Gud. Hans navn betyder "Indviet", og indviet var han i Guds planer om at udslette alt kød på Jorden. Hvorfra véd vi det? Fordi han gav sin søn navnet *Metu Salem*, der betyder "Når han dør, skal det komme." Og året efter at Metusalem omsider døde 969 år gammel, kom syndfloden - som profeteret af hans far 970 år før.

Noa - den retfærdige

Den 10. efterkommer af Adam var *Noa*, Metusalems barnebarn. Tallet 10 har i Skriften noget med *ansvar* at gøre - f. eks. de 10 bud, de 10 brudejomfruer og 10 talenter i Jesu lignelser - og i den 10. generation kom menneskene til at stå til ansvar for alt det blod, de havde udgydt på Jorden.

Men *Noa* var en retfærdig mand i en uretfærdig slægt, og han alene fandt nåde for Herrens øjne - og hans familie med ham.

Da denne retfærdige mand var 500 år gammel, fik han af Gud pålagt det tunge hverv at være en offentlig vittighed i de næste 100 år! Han fik nemlig besked på at bygge et gigantisk træskib midt inde i landet - det skulle være på størrelse med nutidens Storebæltsfærger!

Han nåede at få 3 sønner, mens projektet stod på, og da de blev voksne, deltog de i det. Ingen uden Gud véd, hvad den familie har døjet af hån og spot, måske også forfølgelse - men de blev ved, til arbejdet var færdigt, og en dag stod det der: En gigantisk advarsel til samtiden om den naturkatastrofe, der var på vej.

Men intet i den gamle beretning vidner om, at én eneste sjæl blev så rystet over dette syn, at han eller hun omvendte sig fra sin ondskab og bad om lov til at komme op i den frelsende ark.

Så gik da *Noa* selv, hans kone og deres 3 sønner med svigerdøtre ind i det store skib, efter at de havde ledet 1 par af de urene dyr og 7 par af de rene dyr ind i de utallige bure og båse, tillige med mængder af foder.

Gud selv lukkede efter dem, står der – et symbol på Guds besegling af den frelsende ark i den nye pagt: Jesus Kristus. I ham skal vi frelses og reddes fra den store trængsel, der skal komme over Jorden i vor tid. Jesus har selv advaret om, at *som det var på Noas tid, skal det blive i de sidste dage*: Mennesker skal intet sanse, før ulykken er over dem (Matt. 24:37).

Naturligvis har også den gamle beretning om en verdensomspændende oversvømmelse været genstand for menneskers håb og vantro gennem århundreder - men i 2007 fandt en kurdisk-kinesisk ekspedition med stort besvær frem til vraget af det store skib på Ararat.

Herom har *Henri Nissen* udgivet bogen *Noahs Ark*, der både opsummerer århundreders forskning om Arken og redegør for fundet i ord og billeder. Naturligvis er den store trækonstruktion helt smadret af trykket fra flere tusinde års vulkanudbrud og stenskred, men der er stadig intakte rum med massive trævægge, forarbejdet af menneskehånd. Her fandt man mange spor af menneskers tilstedeværelse: Trappetrin udhugget i træstamme, husgeråd som skåle, redskaber i træ og ben, vævede stoffer, plantefrø, dyreekskrementer, bjælker med træ-nagler, 3 cm tykke hørreb og meget andet. I flere rum var der lemme i loftet, som det var for farligt at åbne, men det tyder på, at Arken var i flere etager, som foreskrevet i 1. Mos. 6:16.

Målinger med kulstof 14-metoden viser, at der for 5000 år siden er sket en pludselig klimaændring over det meste af kloden. Man mener i dag, at der i århundrederne før har været opsamlet kolossale mængder vanddampe i atmosfæren, der har gjort kloden til ét stort drivhus. Muligvis har dette lag virket som et skjold mod Solens skadelige stråler, så det var muligt for mennesker at opnå de imponerende levealdre, som Bibelens slægtsregistre fremviser.

Disse dampe blev fortættet, da "*himmelens sluser åbnedes, og det store verdensdybs kilder brast*", som der står i Skriften. Dermed ændredes de klimatiske forhold radikalt i løbet af 40 døgn, og vi fik de klimaforhold på Jorden, som vi stort set har i dag.

Dermed var Jorden endnu en gang blevet øde og tom på grund af oprør mod Gud - og endnu en gang begyndte den tålmodige Skaber forfra med én enkelt familie.

Fortumlede og chokerede trådte de 8 mennesker ud af det store skib, der i næsten et helt år havde været deres hjem. Vandet var først begyndt at synke efter 150 dages forløb, men først næsten 11 måneder efter syndflodens begyndelse var Jorden tør igen.

Alt omkring dem var tyst og stille, men højt oppe på den skyfri himmel strålede den første regnbue i sin farvestrålende skønhed. Den var og er Guds løfte om, at han aldrig mere vil lade en så forfærdelig vandflod komme over Jorden. Den nuværende verden skal gå under i ild, ikke i vand, som profeteret af blandt andre apostelen Peter: "*Elementerne skal komme i brand og opløses, og Jorden og alt hvad der er på den, skal opbrændes.*" (2. Pet. 3:10) En bemærkelsesværdig forudsigelse på et tidspunkt, hvor man intet anede om atomer og de enorme kræfter, der udløses ved *fusionen* (sammensmeltning) af atomkerner af lette grundstoffer.

Intet under, at de 8 frelste menneskers første gerning var at ofre et taksigelsesoffer til Herren af de rene dyr, de havde med sig i arken og som havde formeret sig undervejs. Først nu begreb Noa og hans familie, hvad de var blevet frelst fra.

Arken vurderet med tekniske øjne

En moderne skibstekniker *Hans Otto Kristensen*, ansat i Søværnets Materielkommando, hvor han arbejder med forskning og udvikling samt konstruktion af nye krigsskibstyper, har vurderet arkens konstruktion med faglige øjne

Det mest interessante aspekt ved konstruktionsbeskrivelsen er valget af hoveddimensioner, da man dels får en fornemmelse af skibets størrelse, men i lige så høj grad, fordi man

kan sammenligne disse hoveddimensioners indbyrdes forhold med de tilsvarende forhold, der benyttes i moderne skibsbygning i dag. En alen skulle svare til længden fra albue til finger-spidsen, ca. 0,5 m, hvilket giver Noa's ark følgende omtrentlige mål i SI-systemet:

Længde 150 m, bredde 25 m, højde 15 m.

Disse mål giver en fornemmelse af arkens størrelse, som i øvrigt svarer til nogle af verdens største dyretransportskibe, der kan medføre ca. 40.000 levende får. Derudover er det meget interessant at se, at forholdet mellem henholdsvis skibets længde og bredde og mellem længden og sidehøjden svarer til almindelig konstruktionspraksis, der benyttes i dag for moderne containerskibe.

Et sidste aspekt ved arkens hoveddimensioner er, at disse dimensioner vil give skibet en så tilpas stabilitet, at den vil kunne opfylde de stabilitetskrav, som EU har udarbejdet for dyretransportskibe. Før var en række af disse skibstyper for høje, så dyrene under sejlads i dårligt vejr kunne blive udsat for påvirkninger, der overstiger, hvad dyrene kan tåle. De nye krav, som EU udarbejdede (og som artiklens forfatter var med til at udforme), sikrer, at dyrene ikke udsættes for store accelerationer. Arkens hoveddimensioner er altså netop udformet, så EU's normer til stabiliteten er blevet opfyldt.

Den gigantiske luksusliner *Titanic* blev af værftet kaldt "skibet, der ikke kan synke" - men det sank. *Titanic* var bygget af eksperter - Arken var bygget af amatører!

3. PERIODE

Menneskestyrets tidsalder

Nu sluttede Gud en ny pagt med sin skabning. Noa og hans sønner fik samme velsignelse som Adam og Eva havde fået: "*Bliv frugtbare og mangfoldige og opfyld Jorden!*" - men derefter fulgte 2 påbud, som det første menneskepar ikke havde fået, fordi døden endnu ikke var kommet ind i verden: De måtte ikke spise kød med blod i, og de måtte ikke udøse andre menneskers blod.

Denne tidsalder blev fra menneskets side indledt med et offer til Gud af rene dyr og fugle (1. Mos. 8:20) - fra Guds side med løftet om, at han aldrig mere ville bringe en sådan katastrofe over Jorden. Den første regnbue viste sig på himlen som tegn på dette.

Men historien gentager sig, som den altid har gjort. Menneskene troede ikke på Guds ord, men klumpede sig sammen i een by og eet folk for at sikre sig mod kommende katastrofer som syndfloden - de byggede et tårn, der skulle nå lige op til Guds bolig: "*Lad os bygge os et tårn, som når op til Himmelen, og skabe os et navn, for at vi ikke skal adspredes udover Jorden!*" (1. Mos. 11:4).

Os og os og os og vi! Rendyrket egoisme uden trang til at søge og ære Skaberens, endsige tage ved lære af den overståede katastrofe. Men er mennesket ikke interesseret i Gud, så er Gud heldigvis dybt interesseret i mennesket. Derfor steg han ned for at se, hvad menneskebørnene nu havde fundet på - og da han så det, udtalte han en uhyggelig profeti: "*Når de nu først er begyndt sådan, er INTET, som de sætter sig for, umuligt for dem!*" (1. Mos. 11:6).

Hvem sagde spaltning af atomet, rejser i rummet, gensplejsning, én verden? En udvikling, hvis endestation er *Antikrist*, var sat i gang. Men dengang blev udviklingen forhalet på grund af kommunikationsbesvær. Gud forvirrede ganske enkelt menneskene ved at give dem hver sit sprog, så de ikke forstod hinanden og måtte opgive det storslåede projekt. Derfor spredtes de ud over Jorden og de vil først samles igen i de sidste dage.

På pinsedag i Jerusalem gjorde Gud et under med modsat virkning, da Helligånden faldt og udløste vidnesbyrd om Guds store gerninger på mange forskellige sprog. En profeti om, at Gud selv vil samle alle folkeslagene igen gennem Kristus.

Noas profeti

Inden vi forlader denne tidsalder, skal vi se nærmere på den ejendommelige profeti, som den gamle Noa udtalte om sine 3 sønner *Sem*, *Kam* og *Jafet*:

Situationen er den, at Noa har beruset sig og lagt sig til at sove i sit telt for at sove rusen ud. Her blotter han sig i søvne, og det ser Kam tilfældigvis. Men i stedet for at ære sin far ved at dække ham til igen, gør han sig lystig over dette syn og prøver at få de to andre brødre med i spotten. Men de går ind til den gamle med bortvendt hoved og en kappe foran sig og tildækker ham. Da Noa vågner og hører, hvad der er sket, udtaler han i vrede en profeti, der har haft sin virkning helt op til vore dage:

"Forbandet være Kana'an, trælles træl blive han for sine brødre!*

Lovet være Herren, Sems Gud, og Kana'an blive hans træl!

Gud skaffe Jafet plads, at han må bo i Sems telte, og Kana'an blive hans træl!"

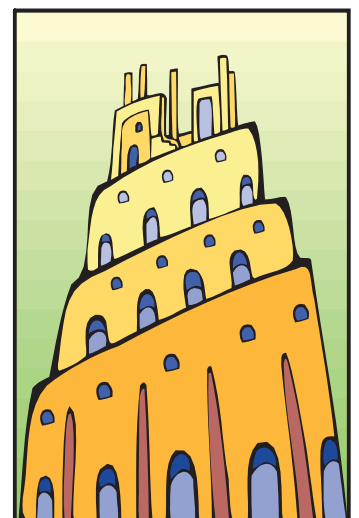
(1. Mos. 9:26)

Det fremgår af kap. 10 i 1. Mosebog, hvem disse efterkommere er: Jafet er stamfar til den europæiske race ("de fjerne strandes folk") – Kam til kana'næerne, nordafrikanerne og typisk nok til Sodoma og Gomorras ugudelige indbyggere - Sem til den jødiske og arabiske race, som det også fremgår af betegnelsen *semitter*.

Noa forudsiger altså, at den afrikanske race skal tjene både den europæiske og den semittiske - den europæiske skal komme til at bo i den semittiskes land og få del i jødernes velsigelser gennem Jesus af Nazaret.

Endvidere forudsiger Noa, at Sem skal blive stamfar til et folk, der forbinder sig med Gud på en særlig måde: "Herren, Sems Gud" er det første navn på Gud i Bibelen, som forbinder ham med et menneskes navn.

Med denne langsigtede profeti ender menneskestyrets periode.

*) Kams søn.

Løftets tidsalder

Nu ser det næsten ud, som om Gud efter 3 forgæves forsøg opgiver at få sin vej med alle folkeslag - i hvert fald indtil videre - og koncentrerer sig om at begynde helt forfra og skabe sig et specielt folk, der skal være hans repræsentant på Jorden. Vi har allerede set, at denne udvælgelse sker i Sems slægtslinie, og nu indsnævres udvælgelsen til én enkelt mand blandt Sets mange efterkommere: *Abram*.

Han er 10. generation efter vandfloden - igen noget med ansvar, og Abrahams ansvar blev sandelig også stort: Han var udset til at blive *Abraham*, "Mange folkeslags Far", mens *Abram* betyder "Ophøjet Far".

Abram boede i landet *Ur* i *Kaldæa*, et rigt blomstrende kultursamfund i den frugtbare halvmåne omkring *Eufkrat* og *Tigris*. Man har i vore dage fundet pragtfulde vidnesbyrd om den forfinede smag og luksus, der kendetegnede dette samfund - men også vidnesbyrd om dyrkelse af mange guder, hvoraf nogle synes at have haft dæmonisk karakter.

En jødisk tradition fortæller, at *Abram* allerede som barn måtte døje forfølgelse, fordi han nægtede at tilbede andre end den eneste sande Gud. Afgudsdyrkelsen var nemlig også trængt ind i hans far *Taras* hus - det bevidner Gud selv, da Abrahams efterkommere *Israel* 600 år senere er kommet ind i det lovede land under *Moses*:

"Så siger Herren, Israels Gud: Hinsides floden boede jeres forfædre i gamle dage - Tara, Abrahams og Nakors far, og de dyrkede andre guder.

Da førte jeg jeres stamfar Abraham bort fra landet hinsides floden og lod ham vandre omkring i hele Kana'ans land..." (Josva 24:2)

Man må formode, at der i denne ensomme Guds mand *Abram* har været en længsel efter at komme under friere forhold, hvor hans gudsdyrkelse ikke var til spot og spe for omverdenen - allerede her er Abraham "de troendes Far", for er det ikke det samme, vi længes efter? Vi har et konkret løfte om udfrielse, men for *Abram* svandt det meste af hans liv hen, før den eneste sande Gud en dag kaldte ham ud af hans trykkende omstændigheder:

"Drag ud fra dit land, fra din slægt og fra din fars hus til det land, jeg vil vise dig - så vil jeg gøre dig til et stort folk, og jeg vil velsigne dig og gøre dit navn stort, og vær en velsignelse! Jeg vil velsigne dem, der velsigner dig, og forbande dem, der forbander dig. I dig skal alle Jordens slægter velsignes!" (1. Mos. 12:1-3)

Disse ord er det jødiske folks "dåbsattest." Hvilken højtidsstund har det ikke været for den aldrende *Abram* at høre dem! Hans længsel efter at få denne befaling om at bryde op må have været inderlig og stærk, for han forlod straks de trygge kår i *Karan* og drog sydpå, selv om "han ikke vidste, hvor han kom hen." (Hebr. 11:8)

Forud for dette var gået den udvandring fra *Ur-Kasdim*, som *Abrams* far *Tara* havde på-

begyndt. Det var hans hensigt at nå tilbage til slægtens hjemland Kana'an, "men da de kom til *Karan*, slog de sig ned dér... og Tara døde i *Karan*." (1. Mos. 11:32).

Mon vi ikke her har et symbol på den halvhjertede Gudsdyrker, der ikke kan frigøre sig fra det materielle? Tara nåede ikke frem til løftelandet, skønt han havde en længsel efter det - han døde undervejs, 205 år gammel. Det synes at være hensynet til den gamle far, der afholdt Abram fra at drage videre med sin hustru *Saraj* - men han tøvede ikke, da han først havde fået den personlige kaldelse fra sine fædres Gud, og netop derved blev han et forbillede for alle dem, som tror.

Da Abram tog det første skridt sydpå uden at vide, hvor han skulle hen, blev han i sandhed "de troendes Far" - han stolede på Gud lige fra begyndelsen, og hvor er det vidunderligt at se, hvor rigt Gud lønnede hans tro:

Han forlod sin fars hus - og fik en ny og større far i Israels Gud.

Han forlod sit folk - og blev selv stamfar til et langt større folk.

Han forlod sit land - og fik et nyt og større land i eje.

Abrams udkald er en profeti om alle troendes udkald fra verden til livet med Kristus - og lige så sikkert som vor åndelige stamfar Abraham blev rigt belønnet, vil vi blive det!

Abram var nu efterhånden blevet 75 år og havde ingen børn. Det var sandsynligvis derfor, han tog sin afdøde bror *Nakors* søn *Lot* med sig, for at han kunne blive hans arving, så Abrams rigdomme kunne blive bevaret indenfor slægten. Men Gud havde andre planer.

Da Abram var nået til *Sikem*, åbenbarede Gud sig for ham med et nyt løfte: "Dit afkom giver jeg dette land!" Også dette løfte tog Abram til sig, byggede et alter og tilbad Gud med et offer - og drog så landet rundt med sine hjerde af kvæg og kameler.

Lot

Hans nevø *Lot* var som sagt hos ham. Han var beduin ligesom sin onkel, og en dag var deres hjerde blevet så store, at der opstod gnidninger mellem de to mænds hyrder om græsgangene. Abram foreslog da, at de skiltes og drog i hver sin retning og han lod højmodigt sin nevø vælge græsgange først.

Lot blev fristet af den frodige, grønne *Jordandal*, hvor den store sø, som senere skulle kaldes *Dødehavet*, stadig havde afløb ned til *Akababugten*, så hele området var som en paradisisk have. Han valgte derfor denne frugtbare egn, hvor også byen *Sodoma* lå. "- men mændene i *Sodoma* var ugudelige og store syndere for Herren." (1. Mos. 13:13). Det kan *Lot* ikke have været uvidende om, men alligevel valgte han den materielle tryghed og drog med sine hjerde gennem hele dalen "helt hen til *Sodoma*," som der står.

Dermed var den stakkels mands skæbne beseglet. Han søgte tilnærmelse til verden og blev til sidst optaget i samfundet bag den trygge bymur - han var ikke længere en fremmed i landet som Abram. Han fik en jordisk indfødsret, men mistede måske den himmelske indfødsret i det rige, der aldrig i evighed skal forgå.

Sodoma forgik mindre end 20 år efter, men *Lot* og hans to døtre blev reddet "som gennem

ild", da byens syndeskyld omsider var fuldmoden, og Guds vrede udøstes over den i en atom-bombelignende katastrofe. Man har i vore dage fundet rester af smeltede sten, der har samme spor af at være udsat for en ufattelig varm hede, som stenene i Hiroshima.

I dag ligger resterne af Sodoma og Gomorra på Dødehavets bund - iflg. 1. Mos. 13 var det ved denne katastrofe, at søens afløb blev fyldt op, så vandet ikke kunne komme videre, og hele egnen blev forvandlet til en ørken - den skal først blomstre op igen ved Jesu 3. komme, når han står på Oliebjerget for at redde Israel fra Antikrists hære. På den dag skal Oliebjerget revne fra øst til vest, så de enorme vandmasser fra *Middelhavet* styrter ned i den dybtliggende Jordandal og får Dødehavets vandstand til at stige så meget, at der bliver afløb ned mod *Eilat*, og søen og hele dalen bliver levende igen. "Blomstre som en rosengård skal de øde vange..." som Grundtvig beskrev det ud fra Esajas kap. 35.

Om Lot er der ikke meget mere at sige. Denne mand, der havde søgt fællesskabet med mennesker frem for ensomheden med Gud, kom nu til at bo helt alene i en øde hule. Hans to døtre var hans eneste selskab, efter at hans hustru var stivnet til en støtte, da hun længselsfuldt så sig tilbage efter sit kære jordiske hjem.

Nu blev Lots nedtur fuldbyrdet, da hans døtre bedrev blodskam med ham for at få børn. Kan egoismen og selvcentreringen få et mere grufuldt udtryk? Frugterne af dette var sønnerne *Moab* og *Ammon*, stamfædre til to folk, der senere blev Israels værste fjender.

"Gud... udfriede den retfærdige Lot, som plagedes af de ryggesløses uterlige vandel - thi mens den retfærdige boede blandt dem, pintes han dag for dag ved de lovløse gerninger, som han så og hørte..." skriver Peter i sit 2. brev. Men hvorfor rejste han sig så ikke og drog bort fra byen igen? Måske fordi han havde svigerfamilie dér.

Vi har ingen ret til at dømme Lot, men hans skæbne er en dybt alvorlig advarsel til Guds folk om, at "venskab med verden er fjendskab med Gud." (Jakob 4:4).

Løftesønnen

Men tilbage til Abram - den fremmede i landet. Da han stod ved sine magre græsgange og så Lot drage mod syd til den grønne dal, trøstede Gud ham med et nyt, storslået løfte:

"Løft dit blik og se dig om, hvor du står - mod nord, mod syd, mod øst og mod vest - thi hele det land du ser, vil jeg give dig og dit afkom til evig tid! Og jeg vil gøre dit afkom som Jordens støv, så at det lige så lidt skal kunne tælles, som nogen kan tælle Jordens støv. Drag nu gennem landet på kryds og på tværs, thi dig giver jeg det!" (1. Mos. 13:14-18)

Her kommer *evigheden* for første gang ind i forholdet mellem Gud og Abram - dette løfte er så stort, at det endnu ikke har fået sin opfyldelse.

Nu havde Abram løfte om et talrigt afkom, men han havde ingen børn. Han havde også Guds løfte om at få hele landet i eje, men foreløbig ejede han ikke en tomme af det!

Ingen tvivl om, at både Abram og Saraj i søvnløse nætter har ligget og funderet over, hvordan de to dog kunne blive forældre til en slægt så talrig som Jordens støv - og måske Saraj er kommet til det resultat, at da det var Abram, som havde fået løftet, var det måske underordnet, ved hvilken kvinde det skulle blive opfyldt? Sjælefjenden har sikkert haft travlt

med at opstille sine indlysende fornuftsgrunde, og til sidst gik det som ved syndefaldet: Abram lod sig overtale af sin hustru og gik ind til hendes trælkvind *Hagar*, hvis navn ikke uden grund betyder *Fremmed* – for fremmed var hun i Guds planer med Abram og Saraj.

Resultatet af denne forbindelse blev endnu en gang et folk, som i de kommende årtusinder skulle volde Israel megen skade: *Ismael* blev stamfar til *araberne*. Den dag i dag er de Israels værste fjender, skønt de altså er halvbrødre gennem Abraham.

Ordlyden af Guds løfter til Abram har også en bestemt betydning. Støvet og sandet går på Abrahams *kødelige* efterkommere: Israels og Ismaels to 12-stammefolk. Stjernerne på Himmelen går på Abrahams *åndelige* efterkommere, hvortil også vi kristne hører: Alle de, der ligesom ham troede Gud på hans ord og ligesom ham blev retfærdiggjorte af tro.

Længe før loven blev givet, har vi her en mægtig profeti om, at det er TROEN alene, der retfærdiggør et menneske overfor sin Skaber - ikke GERNINGERNE. Ikke så sært, at Paulus i sit brev til menigheden i Rom griber helt tilbage til Abraham, når han skal forklare Guds evige frelsesprincipper.

1500 år efter Paulus genopdagede en anfægtet tysk munk denne dyrebare sandhed, holdt fast på den trods den mægtige katolske kirkes trusler - og startede dermed den største religiøse omvæltning i Europa, siden kristendommen kom hertil i oldtiden. *Martin Luther* troede Gud på hans ord, og det blev regnet ham til retfærdighed og sjælefred.

Abraham har altså både kødelige og åndelige børn - men også de kødelige børn må fødes på ny for at komme ind i Guds rige. Jøder og hedninger frelses kun ved tro på Kristus, i ham bliver de endelig ét, som også Paulus viser os i Romerbrevets kapitler 9, 10 og 11.

Men så længe det jødiske folk som helhed ikke er født påny, har vi al mulig grund og pligt til at ære og elske det, fordi vi som fremmede har fået barnekår hos Abrahams, Isaks og Jakobs Gud. De største og herligste profetier over Israel står endnu foran deres opfyldelse, og det burde vi som kristne være de første til at respektere. *Svigt aldrig jøderne!* Kristus selv svigtede dem aldrig, hvordan skulle vi da kunne det, når vi har Kristi ånd i os?

Pagtstegnet

Da Ismael blev 13 år og dermed havde nået den alder, hvor han i jødisk tradition måtte regnes med blandt de voksne mænd i menigheden, lod Gud igen høre fra sig - for Ismael var ikke den førstefødte søn, der skulle arve en dobbelt del og føre slægten videre. Det var løftets søn, den endnu ikke fødte *Isak*, og nu markerede Gud ved to vigtige handlinger, at tiden omsider var inde til hans fødsel:

1. Han ændrede Abrams navn til *Abraham* ("Mange folkeslags Far.")
2. Han gav ham og hans slægt et tegn på deres legeme, som beseglede pagten.

Pagtstegnet er *omskærelsen*, som foretages på alle jødiske drengebørn på den 8. dag efter fødslen - da snittes en lille smule af den yderste del af forhuden bort. At dette pagtstegn er forbeholdt de mandlige medlemmer af slægten, er absolut ikke en diskrimination af de kvindelige, men er en følge af, at "manden er kvindens hoved, ligesom Kristus er menighedens hoved." (1. Kor. 11:2) Derfor er det tilstrækkeligt, at manden bærer pagtstegnet.

Så vigtig er denne pagt med jøderne for Himmels Gud, at han indgraverer tegnet på den mest intime del af legemet, hvorfra livet udspringer. Men omskærelsen har vist sig at være til velsignelse for kvinden: Undersøgelser har godtgjort, at der i jødiske ægteskaber et langt færre tilfælde af livmoderkræft end i ikke-jødiske, og man sætter mandens kortere forhud i forbindelse hermed - den tillader ikke bakterier at samle sig så meget som hos de uomskårne.

Nu blev Abraham og alle hans mænd omskårne - og året efter kom så endelig den længe ventede løftesøn. Hans far var da 100 år og hans mor 90! Ikke sært, at de gav ham navnet *Isak*, der betyder "Latter", for glæde blev der sandelig ved hans fødsel. Men trælkvindens søn Ismael blev forstødt, for at han ikke skulle arve sammen med den frie kvindes søn.

Det var for Abraham en hjertesorg, for han elskede drengen, men måtte nu bære smerten over den menneskelige fejltagelse, som det var at hjælpe Gud med at opfylde sit løfte. Mon ikke mange af os har oplevet samme smerte? Ismaels bortvisning er et billede på, at lovens ufrie trældom aldrig kan arve Guds rige - det kan kun den frie tro, der ser bort fra egen magtesløshed og hen til Gud, der formår alt. Paulus skildrer det fint i Galaterbrevet 4:21-31.

Den sidste prøve

Hermed kunne den hårdt prøvede Abraham vel gå ind i en fredfyldt alderdom, hvor han hver dag frydede sig over synet af sin dreng? Det var jo, hvad man kunne unde ham.

Men Gud, som ser til hjerterne og gransker dem, havde måske i Abrahams hjerte set, at Isak var ved at få førstepladsen og Gud andenpladsen? Hvorfor skulle Gud ellers sætte sin gamle ven på så hård en prøve:

"Tag din søn Isak, din eneste, ham du elsker, og drag hen til Morija land og bring ham dér som brændoffer på et af bjergene, som jeg vil vise dig!"

Gud kunne ikke have givet Abraham et større chok end dette. Børneofringer var almindeligt for de omkringboende folkeslag, det har arkæologien fundet mange grufulde beviser på - men var Gud ikke anderledes end afguderne? Og havde han ikke skænket Abraham denne søn, for at slægten skulle føres videre gennem ham?

Abraham fik næppe sovet én time den nat. Mon ikke han har kæmpet med Gud i bøn og tilbudt ham al sin rigdom, sine telte, sit sølv og guld, sine kameler, sine kvæghjorde, ja måske sit eget liv - når blot han ville skåne Isak?

Vi véd det ikke, men tilbage står vidnesbyrdet om en ydmyget gammel mand, som næste morgen sadlede sit æsel, tog to af sine drenge og Isak med sig og begav sig på vej til det sted, Gud havde sagt ham. Hele to dage tog det at nå frem, og hvor har den vandring været tung for Abraham!

Men da de nåede stedet, viste Abraham sig igen som de troendes Far: "Bliv her med æslet, så kommer *vi* tilbage til jer!" sagde han til drengene. Hebræerbrevet udtrykker det så stærkt 2000 år senere: *"Han betænkte, at Gud var mægtig til endog at oprejse fra de døde."*

Abraham bestod også denne ildprøve, og hans belønning blev en verdensomspændende velsignelse (1. Mos. 22:15-18).

Da den gamle troskæmpe døde "i en god alderdom, gammel og mæt af dage", var han 175 år. Mere end halvdelen af hans liv var gået med at vente på, at Gud skulle opfylde sine løfter til ham. En søn havde han fået, men af det forjættede land ejede han ikke mere end et købt gravsted! Og hverken hans søn Isak eller hans sønnesønner *Jakob* og *Esau* kom nogensinde til at eje mere end *Makpelas* hule i *Hebron*, hvor familien ligger begravet - men "*i tro døde alle disse uden at have opnået forjættelserne, men de så dem langt borte og hilste dem og bekendte, at de var fremmede og udlændinge på Jorden.*" (Hebr. 11:13).

Isak

Så sad da Isak tilbage som 75-årig med hele den rige materielle og åndelige arv efter sin far. Også han fik personligt Guds bekræftelse på pagten (1. Mos. 26:2-4) - og i sit liv blev han på flere måder et symbol på Kristus. Først med sin mirakuløse fødsel, der varsler om jomfruens svangerskab med Jesus - så med offeret på Morija bjerg, der varsler om Jesu offerdød samme sted (Klippemoskéen i Jerusalem er iflg. traditionen bygget over den sten, hvorpå Abraham skulle ofre Isak) - så med de gamle brønde, hans Far havde gravet, men som var blevet tilstoppede af hans fjender; det varsler om det levende vand, som Jesus gravede fri til menneskeheden - så med den rige arv, han får af sin Far - og endelig i den skønne beretning om, hvordan han fik sin brud: Abraham udsender sin trofaste tjener til sin families land med rige gaver for at tilbyde en udvalgt jomfru dér at blive sin søns brud, forlade sin familie og sin Fars hus og følge med tjeneren hjem til Isak for at blive dér resten af sine dage.

Det er et billede på, hvordan Faderen i Himmelen udsender Helligånden til Jorden med rige nådegaver for at tilbyde mennesker at blive sin Søns brud, forlade deres jordiske tilhørsforhold og begynde rejsen hjem til Himmelen under Helligåndens vejledning - og dér skal de bo i alle evigheder.

Kan der tænkes et smukkere billede på de troendes forhold til Kristus? Vi må ligesom *Rebekka* forlade alt det kendte og trygge for at nå frem til det ny Jerusalem og den strålende fremtid, der venter os i dette nye hjem.

Det kan være en lidelse at rejse gennem ørkenen på kamelryg i flere uger, og det kan være en lidelse altid at være på rejse i denne verden til vort virkelige hjem - men mon ikke vi ligesom den unge *Rebekka* vil glemme alt besvær, når vi ser ham, der er vor fremtid?

Da Isak gravede de gamle brønde fri, gav han dem samme navne, som hans far Abraham havde givet dem. Her er et eksempel til efterfølgelse for os i dag, hvor de liberale teologer har så travlt med at tilstoppe de levende kildevæld, som Gud har givet os i sit ord og som er så uundværlige i livets ørken.

Jakob og Esau

Også Isak og Rebekkas afkom var svar på bøn til Gud. Men *Esau* og *Jakob* var på krigsfod allerede i deres mors liv: "*Den ældste skal tjene den yngste,*" profeterede Gud, endnu før de blev født. Dette var en uhørt tanke for en jøde, hvor førstefødselsretten (dobbelt del af arven) blev holdt stærkt i hævd.

Men det gik, som Herren havde forudsagt: *Esau* ringeagtede sin førstefødselsret ved at

sælge den for en ret mad, mens Jakob på sin side listigt udnyttede hans svaghed for god mad i et øjeblik, hvor han var sulten og udmattet efter jagten.

Begge blev tugtet for dette: Esau ved at blive tilsidesat, da hans far som sin sidste vilje velsignede sine sønner - Jakob ved at blive tvunget ud i landflygtighed i adskillige år. Det er Kain og Abel om igen, men Jakob måtte i en hård skole, før Gud kunne bruge ham.

Hele Jakobs liv er en stærk profeti om Israels skæbne - dette folk af "hårde halse", som Gud selv kalder dem ved pagtslutningen på Sinai, kom og kommer til at gennemgå samme udvikling som sin stamfar Jakob, der også var en hård hals. Men hvor er det gribende at følge denne utrolige forvandling af Jakob:

Han begyndte som en materialistisk egoist, der stillede betingelser til Gud for at give ham sin tilbedelse: "*Hvis Gud er med mig og vogter mig og hvis jeg kommer uskadet tilbage - så skal Herren være min Gud!*" (1. Mos. 28:20-22).

Han endte som en hellig seer, der betingelsesløst tilbad Gud og mange år senere i Ægypten fik syner om de 12 stammers skæbne helt frem til vor tid (1. Mos. 49): "*Da bøjede Israel sig tilbedende over lejets hovedgærde.*" Selv om Kristus profeterede den gamle hellige mand: "*Ikke viger kongespier fra Juda, ej herskerstav fra hans fødder, til han, hvem den tilhører, kommer - ham skal folkene lyde.*" (1. Mos. 49:10).

Betegnende er profetien om *Dan*, der skal blive "en giftslange ved vejen." Man har tolket det som den falske profet i Åb. 13, der skal udgå af Dans stamme. I hvert fald forfærder syneret Jakob så meget, at han i angst må råbe: "*På din frelse bier jeg, Herre!*" (Vers 18).

Men før Gud kunne åbenbare Jakob disse syner, måtte han på vej hjem efter mange års udlændighed kæmpe med Gud en hel nat igennem - en stærk profeti om jødernes lange, lidelsesfulde udlændighed udenfor Israel, hvor de til sidst må kæmpe med Gud og ikke slipper ham, før han velsigner dem. Først da Jakob fik brudt sin hofteskål, overgav han sig til sin Gud - og da solen stod op efter denne dramatiske nat, haltede han på hoften.

På samme måde skal erkendelsens lys om Kristus stå op over et sønderbrudt Israel, der ikke længere kan gå ved egen kraft. Men de kan sige med Jakob: "*Jeg har skuet Gud ansigt til ansigt og har mit liv frelst!*" (1. Mos. 32:30). Og så oprinder omsider velsignelsens tid, Riget for Israel, 1000-års riget, hvor Jakobs nye navn ISRAEL får sin verdensomfattende dybde og mening. Navnet betyder *Guds Fyrste*, og fyrste bliver Israel i denne lange tidsalder, hvor visdom, skønhed og kraft udgår fra Jerusalem, fordi Jesus selv bor midt i sit folk:

"Jubl og glæd dig, Zions datter! Thi se, jeg kommer og fæster bo i din midte, lyder det fra Herren. Og mange folkeslag skal på hin dag slutte sig til Herren og være hans folk og bo i din midte, og du skal kende, at Hærskarers Herre har sendt mig til dig. Og Herren tager Juda til arvelod på den hellige Jord og udvælger atter Jerusalem.

Stille, alt kød, for Herren! Thi han har rejst sig fra sin hellige bolig." (Zak. 2:14-17)

Tolvstammefolket

Jakob eller Israel blev som bekendt den egentlige stamfar til tolvstammefolket Israel. Intet i hans liv var tilfældigt, men nøje overvåget af Gud - også den rækkefølge hans sønner

blev født i og hvem der var deres mødre: *Rakel* og *Lea*, *Bilha* og *Zilpa*. Interesserede henvises til den norske bibelfortolker *O. K. Indergaards* 2 bøger "Temaer i bibelsk profeti", hvori dette emne er uddybet. Det viser sig, at hele Jakobs slægt udtrykker en mængde profetier om folkets fremtid og ikke mindst om de sidste tider.

Her skal blot nævnes et enkelt eksempel: Da Jakobs yngste søn *Benjamin* kommer til verden, sker det udenfor *Betlehem* ("Brødhuset"), hvor han, som er livets brød, kom til verden næsten 2000 år senere. Den profeti om Jesus, som ligger heri, er ikke tilfældig, for *Rakel* kaldte ham *Benoni* (Min smertes Søn) - men Jakob ændrede dette navn til *Benjamin* (Sønnen af den højre Hånd).

Dette varsler profetisk frem til, hvordan Israels antagelse af Kristus vil komme til at foregå: Før dette folk kan modtage Sønnen ved Guds højre hånd, må de erkende ham som deres smertes søn, som de forkastede. Og det vil ske, som forudsagt af profeten *Zakarias*:

"Og så udgyder jeg over *Davids* hus og *Jerusalems* indbyggere nådens og bønnens ånd, så de ser hen til ham, de har gennemstunget, og sørger over ham, som man sørger over en énbåren søn, og holder klage over ham, som man holder klage over den førstefødte." (Zak. 12:10)

I Ægypten

Men endnu var tiden ikke inde til opfyldelsen af forjættelsen om landet. Endnu en generation skulle Jakobs to sønner bo som fremmede i landet og bagefter i 3 generationer som fremmede i Ægypten, hvor de skulle komme til at slave for stormagten i hele 400 år, som forudsagt af Gud til Abraham.

I mellemtiden ville ammoriternes syndeskyld hjemme i fremtidens land blive fuldmoden, så Guds dom over dem kunne udløses gennem Israels børn i 4. Slægtled (1. Mos. 15:16) - det kan man vist kalde langsigtet planlægning!

Her kommer vi ind på et af de gådefulde spørgsmål i Bibelen: Hvad havde israelitterne dog gjort, siden de skulle være Ægyptens slaver igennem 400 år?

Måske er der et fingerpeg i det hebraiske sprogs talværdier, som de er udforsket af den jødiske kabbalisme. Tallet 40 er symbol på *en dom eller en prøvelsens tid* (Syndflodens 40 dage og nætter, Mose tid som fårehyrde for sin svigerfar i 40 år, israelitternes 40 år i ørkenen, Jesu 40 dages fristelse i ørkenen, Israels 40 års prøvetid fra Jesu første fremtræden til Jerusalems ødelæggelse samt mange regler i Moseloven er eksempler på dette).

Tallet 10 er symbolet for *ansvar*: De 10 bud, mennesket skal stå til ansvar for, hvad det gør med sine hænders 10 fingre og hvor det går på sine fødders 10 tæer, samt igen mange regler i Moseloven.

Kan det nu tænkes, at det var de 10 stammefædres store synd mod deres yngre bror *Josef*, der blev afregnet på deres efterkommere med 40 x 10 års slaveri? Gud siger jo om sig selv, at han er en nidkær Gud, der hjemsøger fædrenes brøde på børnene indtil 2. og 3. led - men velsigner i 1000 led. Det var netop 4. slægtled af Jakobs sønner, der blev befriet fra trældommen, vendte tilbage til landet og indtog det fra ammoriterne og de andre folkeslag.

Hvorom alting er, så fik også israelittemes nedværdigelse i Ægypten en ende. "Gud så til

sit folk, og han kendtes ved dem.” (2. Mos. 2:25). Livsalige ord! Når Gud kendtes ved sit folk i den gamle pagt, hvor meget mere vil han så ikke kendes ved os det og os hedninger i den nye pagt, som iflg. Hebræerbrevet er bedre end den gamle?

Moses

Guds redskab til sit folks frelse i Ægypten blev atter en mand, der menneskeligt set var færdig - ligesom den udlevede Abraham, ligesom den blinde Isak, ligesom den halte Jakob: *Moses* havde været prins ved hoffet i Ægypten, optaget i den kongelige familie med en prinsesse som adoptivmor og oplært i al Ægyptens visdom, en klog og indsigtfuld statsmand med en lovende karriere foran sig i det mægtige ægyptiske rige.

Men det hele var endt med et brag fra den ene dag til den anden, fordi han var så umånelig hidsig! Han kendte sin afstamning som israelit og fik en dag lyst til at se, hvordan hans landsmænd havde det.

Dér stod de, unge og gamle, i mudderet og klaskede lersten sammen til den byggelystne Faraos - et tragisk og beskidt slavefolk at se på, men den fine ægyptiske prins må alligevel have følt samhørighed med dem, for da en af de ægyptiske slavepiskere slog en israelit ihjel for øjnene af ham, løb hans temperament af med ham, og han slog ægypteren ihjel og begravede ham i sandet.

Da han næste dag blev klar over, at det var opdaget, gik der panik i ham, og han flygtede over hals og hoved ud af Ægypten, bort fra Faraos hævn. Efter en lang vandring havnede han i *Midjans* land, hvor en fåreavler *Jetro* tog sig af ham og gav ham arbejde samt en af sine døtre til ægte, *Zippora*. Og så drev den store ægyptiske statsmand ellers rundt med fårene i fyrretyve år!

Guds skole kan være hård og langvarig, men den er effektiv. Da *Moses* havde nået støvets år og var blevet 80, kunne Gud omsider bruge ham - på et tidspunkt, da han selv må have betragtet sit liv som næsten afsluttet. Først da var han blevet den Guds mand *Moses*, som var "såre sagtmodig, mere sagtmodig end noget andet menneske på Jorden", som hans eftermæle lyder i 4. Mos. 12:3.

Vi kender beretningen om hans underfulde møde med Abrahams, Isaks og Jakobs Gud ved den brændende tornebusk - hans undskyldninger for ikke at påtage sig det umulige hverv - og hvordan hans bror *Aron* skulle være hans mund overfor den magtfulde Faraos.

Hvad der derefter skete, er måske den mest læste og elskede historie i verden, næst efter juleevangeliet. Den utrolige beretning om, hvordan de ringeste ringe i hele det store ægyptiske rige vendte op og ned på hele samfundets orden, Nilens vande, kvægbruget, nedbøren, landbruget, klimaet, familielivet, ja selv Solens lys! Guden Ra's tilbedte blændende skive på den ægyptiske himmel blev formørket, men hos hebræerne var der lyst. Kunne nogen gud virkelig være større end den livgivende Ra?

Ja, det kunne åbenbart disse ildelugtende fårehyrder og mudderklirrers Gud! Sandelig - det som ikke var noget i verden, det som var ringeagtet, *det* udvalgte Gud, som Paulus mange århundreder senere skriver i brevet til den kristne menighed i Korint.

Den første påske

Alle disse voldsomme begivenheder, der sandsynligvis udspillede sig indenfor ét og samme år, kulminerede i indstiftelsen af *Påskan* (på hebraisk *pesach*, der betyder "Forbigang"). Denne højtid blev af Gud betragtet som så vigtig og fundamental for jødernes forhold til ham, at han nu forordnede, at påskemånedens skulle være den første måned i året.

Hvor ville det have været skønt, om den kristne kirke havde respekteret sin jødiske rod så meget, at den havde givet den kristne påske samme fornemme placering i kirkeåret! Så var mindefesten om Jesu offer blevet indledningen til året og til samfund med ham, mens adventstiden lige så naturligt var blevet slutningen, der varsler Jesu komme anden gang.

Påskan i Ægypten er jo den gamle pagts stærkeste profeti og symbol på den store påske, hvor Guds lam blev ofret på Golgata: "*Et fejlfrit handyr - og hele Israels menigheds forsamling skal slagte det ved aftenstid...*" (2. Mos. 12:6). Hvilket gribende billede på den ensomme mand, der hang på korset udenfor Jerusalem! Guds elskede, uskyldige lam, der aldrig havde gjort mennesker andet end godt hele sit liv. Påskan var nær, så bøddelknægtene kom for at knuse de tre korsfæstedes ben, så den barmhjertige død kunne gøre en ende på deres lidelser - "*men intet ben må sønderbrydes derpå.*" Det skete heller ikke, for Han havde selv befalet sin ånd at forlade sit legeme efter sejrsråbet: "*Det er fuldbragt!*" Hvilken ufattelig kærlighed!

I den ægyptiske "vågenat for Herren" fik ikke én israelit søvn i øjnene - men det gjorde ægypterne heller ikke. Fra fangen i paladsets kælder til Faraos private gemakker var der gråd og rædsel, for i denne frygtelige og vidunderlige nat tog Israels Gud hævn over alle de jødiske drengebørn, der på Faraos befaling var kastet i Nilen. Dødsenglen ihjelslog den førstefødte søn i enhver familie i hele Ægypten. "*Den, der forbander dig, vil jeg forbande!*" lød løftet til Abraham - nu blev det opfyldt for øjnene af hans børn i 4. slægtled. Kun hvor Guds folk opholdt sig indenfor de blodbesmurfte døre, gik Dødsenglen forbi.

Exodus

Da Israels børn kom til Ægypten nøjagtig 430 år før for at genforenes med deres bror Josef, var de i alt 70 sjæle. Da de drog ud af Ægypten denne første påskemat, var de omkring 4.000.000 - 4 millioner! I 2. Mos. 12:37 opgives tallet til "henved 600.000 mand foruden kvinder og børn." Da dette tal er en militærliste, der kun omfatter de krigsduelige mænd, kan vi roligt gå ud fra, at der med ældre og yngre mænd, hustruer og børn må have været omkring 4 millioner mennesker - det svarer til næsten hele Danmarks befolkning!

Når det blev til 430 år, skyldes det, at de første 30 år levede Josef endnu og alt var godt, men da han døde og der kom en ny Faraos til, som intet vidste om Josef, begyndte slavetiden.

Folket tog deres bror Josefs mumie med sig, som de havde lovet ham - den gamle Jakob var allerede gravsat i Makpelas hule i Hebron, og dér blev også Josef senere stedet til hvile.

Hvor må Abraham have frydet sig i sin himmel, da han så denne gigantiske menneskemængde tumble ud af Ægypten! Gud havde sandelig opfyldt sit løfte til ham om at gøre ham til et stort folk!

Nu stod den anden del af løftet foran sin opfyldelse: At dette folk skulle få et land.

Lovens tidsalder

Endnu før jøderne havde betrådt det land, der var lovet dem af Gud, begyndte han at give dem detaljerede love for deres dagligdag og hele samfundet - og det er jo i grunden fantastisk! Man må sandelig sige, at Gud, som så ofte opfordrer os til at handle i tro, i høj grad selv lever op til dette med en forbløffende dristighed.

Ligesom de 10 bud begynder med en befaling om at ære Gud, begynder loven med forskrifter for den helligdom, hvori Gud ville tage bolig hos sit folk i ørkenen.

Den blev indrettet nøjagtigt efter det tempel, Moses havde set på bjerget, da han var sammen med Gud i 40 dage og nætter. Alle mål, materialerne og deres forarbejdning blev nøje opgivet, fordi denne helligdom i den gamle pagt rummer en mængde symbolik for den nye pagt, der er bedre end den gamle. Vi vil kun nævne 2 forhold, som viser at dette telttempel i ørkenen udtrykker universelle sandheder om mennesket og dets forhold til sin Skaber:

Indretningen med Forgård, det Hellige og det Allerhelligste.

I Forgården måtte enhver jøde færdes - i det Hellige kun præsterne - i det Allerhelligste kun ypperstepræsten, og kun een gang om året med det beskyttende offerblod foran sig.

Forgården svarer til menneskets legeme - det synlige ydre liv, der kan ses af alle mennesker - den ydre, formelle Gudsdyrkelse, som alle mennesker kan acceptere og være med i.

Det Hellige svarer til menneskets sjæl - forstand, vilje og følelse, der er skjult for andre - det skjulte samfund med Gud, som kun kan opleves indefra.

Det Allerhelligste svarer til menneskets ånd - den fuldstændige forening med Gud, som kun kan ske på grundlag af Jesu blod, frembåret af vor himmelske ypperstepræst. Ligesom ypperstepræsten kun een gang om året måtte gå herind, har vor ypperstepræst een gang for alle frembåret sit eget blod for Gud i Himmels helligdom og dermed vundet en evig forløsning for hver den, som tror på ham.

Læs Hebræerbrevets storslåede beskrivelse af denne nye pagt!

Præsternes indvielse til tjeneste ved helligdommen.

Dette er beskrevet i 2. Mos. 29 og er også et stærkt symbol på den kristnes indvielse til livet med Kristus, fordi vi er et kongedømme af præster.

Præsten skulle først renses med vand - symbol på dåben, måske på Guds ord.

Derefter iføres helt nye klæder, som ingen før havde brugt - symbol på vor nye retfærdighedsklædning i Kristus. Ligesom præstedragten var tilvirket efter Guds nøjagtige anvisning, er vor retfærdiggørelse ene og alene Guds værk.

Så blev præsten salvet på sit hoved med olie - symbol på Helligåndens salvelse til tjenesten. Sluttelig blev han bestrøget med offerblod på højre øreflip, højre tommelfinger og højre tommeltå samt bestænket med blod på de rene nye klæder, "så bliver han hellig." Et klart symbol på Jesu hellige offerblod, der renser for al synd og gør os rene i Guds øjne.

Så skøn og dyb og omsorgsfuld - men også streng - som loven end var, må vi dog slå fast, at den ikke var et reelt frelsestilbud, "*for af lougerninger bliver intet menneske retfærdiggjort*", siger Paulus.

Men den var en tugtemester til Kristus, som den tyske munk *Broder Martin* erfarede det i Middelalderen. Han gennemled mange blodige bodsøvelser, før han omsider ud fra Rom. 5:1 begreb, at den evige salighed er en *gave* - og så blev han i sin frelsesglæde den store reformator, der vovede at tale tidens mægtigste magt Romerkirken imod.

Gud vidner jo selv i den gamle pagts tid, at denne pagt ikke er tilstrækkelig:

"Se, dage skal komme, lyder det fra Herren, da jeg slutter en ny pagt med Israels hus og Judas hus - ikke som den pagt, jeg sluttede med deres fædre, dengang jeg tog dem ved hånden for at føre dem ud af Ægypten, hvilken pagt de brød, så jeg væmmedes ved dem, lyder det fra Herren. Nej, dette er den pagt, jeg efter hine dage slutter med Israels hus, lyder det fra Herren: Jeg giver min lov i deres indre og skriver den på deres hjerter, og jeg vil være deres Gud og de skal være mit folk." (Jeremias 31:31-34)

"Jeg giver jer et nyt hjerte, og en ny ånd giver jeg i jeres indre. Stenhjertet tager jeg ud af jeres kød og giver jer et kødhjerte. Jeg giver min ånd i jeres indre og virker, at I følger mine vedtægter og tager vare på at holde mine løbuds. I skal bo i det land, jeg gav jeres fædre, og I skal være mit folk og jeg vil være jeres Gud." (Ezekiel 36:26-28)

Dette er endnu profeti, men også disse profetier vil blive opfyldt, for hvad er profetier andet end forudsagt historie? Og netop den åndelige genfødsel af Israel, som her forudsiges, er et knusende slag mod kirkens "erstatningsteologi", der hævder, at Israel er forkastet i frelsesplanen og nu er reduceret til blot at være et afskrækkende eksempel for alle troende - den kristne kirke har indtaget Israels plads, og dermed er alle løfter overført til os, mens jøderne kan få alle forbandelserne! En forfærdende vildfarelse, der i århundreder har givet såkaldt kristne nationer det teologiske alibi til *antisemitismen* og de ubeskrivelige lidelser, den har påført jøderne. Abrahams, Isaks og Jakobs Gud vil selv i sin time puste dette tankespind væk fra sit urokkelige ord og skabe, hvad det nævner.

Men når nu Gud forud vidste, at den lov han pålagde sit folk, var utilstrækkelig til at frelse dem og at folket selv ikke magtede at holde den - hvorfor blev så loven overhovedet givet? Der er sikkert flere grunde, men disse 4 forekommer indlysende:

1. Loven var et gærde omkring folket Israel, der bevarede det som nation, idet den bl.a. forbød en jøde at gifte sig med en hedning (dvs. en ikke-jøde). Derved blev folket bevaret fra at blive assimileret i de omgivende folkeslag, som mange andre oldtidsfolk er blevet det.

2. Loven var en rettesnor for folkets hverdag i alle detaljer: Mad og drikke, sygdomsbehandling, landbrug, handel, håndværk, familieliv, retspleje m.m. - derved sikredes folkets fysiske og mentale sundhed.

3. Loven bragte syndserkendelse og bevarede enhver, som grundede over den, i et ydmygt og hengivent forhold til Gud - læs Davids salmer!

4. Loven var et lys for andre nationer, der da også har brugt den som grundlag for deres

egen lovgivning. Det er f. eks. tilfældet med hele den vestlige verdens love, der har de 10 bud som fundament.

5. Endelig kunne man som den femte grund nævne, at loven var den nødvendige standard, hvormed man bedømte et menneskes moralske kvaliteter. Jesus kunne derfor slynge sine hadefulde modstandere det spørgsmål i ansigtet: "Hvem af jer kan finde nogen synd hos mig?" Men de tav.

Kongetiden

Men jøderne var og er ikke bedre end os andre - de brød sig ikke om at være et udskilt folk, og det gør mange kristne heller ikke! De ville ligne alle de andre nationer omkring dem. Derfor varede det kun kort tid, så ville de have en konge over sig, ligesom de andre havde.

Det skete i profeten *Samuels* tid og det tog den gamle hyrde sig meget nær. Men Gud trøstede ham: "*Ret dig i ét og alt efter, hvad folket siger, thi det er ikke dig, de vrager som deres konge, men det er mig, de vrager som deres konge.*" (1. Sam. 8:7)

Og så begynder da den stormfulde tid i Israels historie, hvor riget svækkedes af rivaliserende kandidater til tronen, borgerkrig og afgudsdyrkelse. Frem og tilbage bølgede kampen mellem lys og mørke i kongernes hjerter - en konge kunne ofre til afguderne og rejse Asjerastøtter og offerhøje for Ba'al - hans søn kunne rive dem ned igen og "gøre, hvad der var ret i Herrens øjne" - hans søn igen kunne så genindføre afgudsdyrkelsen, og sådan gik det frem og tilbage.

Manende og tryglende, kaldende og dragende løftede profet efter profet sin røst - stort set bliver de ikke hørt. Mange af dem forfølges og lider en smertefuld død, men alligevel er disse ildsjæle trofaste overfor deres kald og nedskriver de syner, de får, hvad enten de forstår dem eller ej. Guds ord på gedeskind, pergament og lertavler er blevet bevaret frem til vor tid, og mange af disse storslåede visioner er blevet opfyldt - først og fremmest profetierne om staten Israels fysiske genfødsel i vor tid og jødernes hjemvenden til landet.

Netop denne skelsættende begivenhed vidner om, at vi nu har nået afslutningen på den lange tidsperiode, der i Skriften kaldes *Hedningernes tider*, dvs. den tid, hvor landet Israel er under ikke-jøders herredømme - i realiteten har det været situationen lige siden den store nationale katastrofe i oldtiden: Bortførelsen til Babylon.

Også denne begivenhed var profetisk og varslede om den senere store bortførelse til alle nationer, som blev udløst år 70 e. Kr. Men ligesom der var fastsat et bestemt åremål for den første bortførelse, nemlig 70 år, har Israels Gud fastsat et bestemt åremål for den anden bortførelse til alle verdens nationer.

Daniels 70 åruger

Men midt i Babylons okkulte mørke stråler profetiens lys frem med ekstra stor skønhed og kraft. Det er netop fra denne tid, vi har de store Messias-profetier hos *Esajas* og *Ezekiel*, spændende fra "Et barn er født os, en søn er os givet..." til "Smerternes mand, kendt med sygdom, ringeagtet, vi regnede ham ikke..." Og midt inde i hedenskabets hjerte, administrationen af det mægtige babyloniske verdensrige, sidder den gamle Guds mand *Daniel* - han har

tilbragt næsten hele sit liv som fange i Babylon og får i sin høje alderdom de største syner om Israels skæbne i de sidste tider, som overhovedet er åbenbaret os i den gamle pagt:

Daniels Bog kapitel 10, 11 og 12 er et utroligt detaljeret overblik over tiden fra Daniels samtid (*Kong Kyros*) frem til *Antiokus Epifanes*, der er et forbillede på *Antikrist*, og profetiens sidste del springer frem til endetiden og forudsiger hvor længe det antikristelige verdensherredømme skal vare: 1290 dage eller 3½ år... forudsagt mere end 25 århundreder, før det sker!

Endnu mere fantastisk er dog næsten synet om *de 70 åruger* for Israel, som Daniel får i det foregående kapitel 9:24-27. Udgangspunktet for denne forudsigelse er år 445 f. Kr., hvor kong *Artaxerxes II* udsteder dekretet om det ødelagte Jerusalems genrejsning:

"70 uger er fastsat over dit folk og din hellige by, indtil overtrædelsen er fuldendt, syndens mål fyldt, misgerningen sonet, evig retfærdighed hidført, syn og profet beseglet og en højhellig helligdom salvet. Og du skal vide og forstå: Fra den tid ordet om Jerusalems genrejsning og opbyggelse udgik, indtil en salvet, en fyrste kommer, er der 7 uger og i 62 uger skal det genrejses og opbygges med gader og stræder under tidernes trængsel.

Men efter de 62 uger skal en salvet bortrykkes uden dom, og byen og helligdommen skal ødelægges tillige med en fyrste. Og enden kommer med oversvømmelse, og indtil enden skal der være krig, den fastsatte ødelæggelse. Og pagten skal ophæves for de mange i een uge, og i ugens sidste halvdel skal slagtoffer og afgrødeoffer ophøre og ødelæggelsens vederstyggelighed skal sættes på det hellige sted, indtil den fastsatte undergang udløser sig over ødelæggeren."

(Dan. 9:24-27)

Betegnelsen "uge" er her en profetisk uge på 7 år, det man kalder en åruge. Ordet fra kong Artaxerxes II om at genopbygge Jerusalem udgik som sagt år 445 f. Kr., det véd man fra historieforskningen. 7 åruger + 62 åruger er altså 49 år + 434 år = 483 år. Tæller vi 483 år frem efter år 445 f. Kr. når vi frem til år 32 e. Kr.* Da skete der 3 ting:

1. Palmesøndag opfyldtes profetien hos *Zakarias*, der lyder: *"Fryd dig såre, Zions datter, råb med glæde, Jerusalems datter! Se, din konge kommer til dig - retfærdig og sejrrig er han, ydmyg, ridende på et æsel, på en asenindes føl."* (Zak. 9:9)

2. Fem dage efter opfyldtes profetien ved syndefaldet om kvindens sæd, der skal knuse slangens hoved - men slangen skal hugge ham i hælen. Det skete på Golgata.

3. Med denne forkastelse af vingårdsmandens egen søn var jødernes synders mål fuldt og *Israels profetiske ur gik midlertidigt i stå, da disse første 69 åruger udløb med Jesu død, opstandelse og himmelfart.*

Den sidste åruge bliver gemt indtil endens tid og begynder først efter den kristne menigheds bortrykkelse lige før den store trængsel under Antikrist. Så er Israel alene tilbage på Jorden som Guds folk, og lysestagen flyttes tilbage til jøderne.

Også de bliver bedraget af den strålende politiske begavelse Antikrist, med hvem de slutter en pagt for de sidste 7 år. Men efter 3½ år, midt i perioden, kaster han masken og vanheliger templet med "ødelæggelsens vederstyggelighed." Da jøderne går til modstand, udløses

"den store trængsel" over Israel og den øvrige verden, som forudsagt af Jesus i den store eskatologiske tale i påskeugen på Oliebjerget - et rædselsregime, som der aldrig før har været på Jorden og ikke siden skal komme.

Det bringes først til ophør ved Jesu 3. komme til Jorden, denne gang åbenlyst og magtfuldt som triumfator med "sin løn", den tidligere borttrykkede og nu herliggjorte menighed i sit følge. Han gør kort proces med Antikrist og den falske profet og redder sit folk i den 11. time, *så de omsider forstår hvem han er og modtager ham som Messias.*

Med denne profeti fra Daniels Bog havde alle troende og skriftkloge i Israel altså en enestående mulighed for at vide, i hvilket år den lovede Messias ville fremtræde - og der er ingen tvivl om, at farisæerne og de skriftkloge vidste det. Hvordan skal man ellers forklare Jesu anklagende udråb til dem: "*Både kender I mig og véd, hvorfra jeg er!*" (Johs. 7:28), når han samtidig kalder dem blinde og uforstandige?

Det er også med denne profeti som baggrund, at Skriften siger: "*Kristus døde til fastsat tid for ugudelige...*" (Rom. 5:6), ligesom det jo hedder at "*Da tidens fylde kom, udsendte Gud sin Søn, født af en kvinde...*" (Gal. 4:4) Ja, selv vor gamle ven Prædikerens bevidner, at "*Alt har Gud skabt smukt til rette tid...*"

Jo, Israels tålmodige og trofaste Gud vidste nok, hvad han gjorde, da han trøstede sit folk med ordene: "*Jeg véd, hvilke tanker jeg tænker om jer - tanker om fred og ikke om ulykke, at jeg må give jer fremtid og håb!*" (Jer. 29:11).

Jesu fødsel

Ved Jesu fødsel er det, som om den profetiske ånd igen kommer over Israel efter 400 års tavshed siden *Malakias*. Alle de implicerede i Jesu og Johannes Døberens fødsel falder i profetisk henrykkelse og udtaler storslåede visioner, som ellers kun de største af de gamle profeter havde vovet at fremkomme med:

"Hans navn er helligt, og hans barmhjertighed varer fra slægt til slægt, over dem, som frygter ham. Han har øvet væld med sin arm, han har adspredt dem, som var hovmodige i deres hjerters tanke. Han har nedstødt mægtige fra troner og ophøjet ringe. Hungrige har han mættet med gode gaver, og rige har han sendt tomhændede bort. Han har taget sig af sin tjener Israel for at ihukomme barmhjertighed mod Abraham og hans sæd til evig tid, således som han talte til vore fædre!" (Lukas 1:49-55)

Det er såmænd den lille ulærde landsbypige *Maria*, der taler sådan, da hun mødes med sin slægtning *Elisabeth*, der er svanger med Jesu herold *Johannes Døberen*.

"Lovet være Herren, Israels Gud! Thi han har besøgt og forløst sit folk og har oprejst os et frelsens horn i sin tjener Davids hus, således som han talte ved sine hellige profeters mund i fordums tid, en frelse fra vore fjender og fra alle deres hånd, som hader os, for at gøre barmhjertighed mod vore fædre og ihukomme sin hellige pagt - den ed, som han tilsvor vor fader Abraham: At han ville give os, at vi, friede fra vore fjenders hånd, skulle tjene ham uden frygt i hellighed og retfærdighed for hans åsyn alle vore dage." (Lukas 1:68-75)

Sådan talte den aldrende præst *Zakarias*, da han igen fik mæle efter fødslen af den søn, han og *Elisabeth* så mirakuløst fik i deres alderdom.

"Du skal undfange og føde en søn, og du skal kalde ham Jesus. Han skal være stor og kaldes den Højestes Søn, og Gud Herren skal give ham Davids, hans fars, trone. Og han skal være konge over Jakobs hus evindeligt, og der skal ikke være ende på hans kongedømme." (Luk. 1)

Sådan bebudede ærkeenglen Gabriel den utvivlsomt dybt chokerede Maria, at hun skulle blive mor til den Messias, jøderne havde ventet i så mange århundreder.

"Herre! Nu lader du din tjener fare i fred, efter dit ord, thi mine øjne har set din frelse, som du beredte for alle folkeslagene, et lys til at oplyse hedningerne og en herlighed for dit folk Israel." (Lukas 2:29-32)

Det er den gamle Simeon, der her holder den 8 dage gamle Jesus i sine arme og jubler over at have nået at se Messias.

Alle disse lovprisninger - som vel at mærke er inspirerede af Helligånden og ikke af menneskelig ønsketænkning - knytter éntydigt Guds Søns menneskeblivelse uløseligt fast sammen med Guds ældgamle løfter til sit udvalgte folk. Kun den gamle Simeon sætter hedningers lys foran Israels herlighed - måske en forudsigelse om, at hedningerne skal modtage Guds Kristus, før Guds folk modtager ham?

Det er i denne forbindelse værd at huske, at Jesus selv kunne være afvisende overfor hedninger og henvise til, at han kun var udsendt til de fortabte får af Israels hus... men også, at hans hjælp alligevel kunne udløses af den tro, som hedninger udviste.

Men Gud gav sit folk 40 år til at besinde sig på frelsen i Kristus, nemlig fra hans første offentlige fremtræden år 30 til år 70, hvor Jerusalem blev nedbrændt og hele folket spredt ud over Jorden.

Jesu fristelse i ørkenen i 40 dage var tilrettelagt af Helligånden for at prøve ham i en menneskelig nødsituation - og en fælde for Satan, som ikke opnåede andet end at bevise Jesu trofasthed overfor sin himmelske Far. Satan er til sidst villig til at vige pladsen for Jesus som "denne verdens fyrste", blot han vil falde ned og tilbede ham!

Men Jesu ånd bevarede under alle prøvelser forbindelsen med Faderen i Himmelen, så Satan måtte luske bort som taberen, mens Jesus styrket i Ånden gik ind til menneskers egne og begyndte sin gerning med råbet: *"Omvend jer, thi Gud rige er kommet nær!"*

Som vi véd, blev han forkastet af folkets religiøse ledere, mens mange forarmede og fortabte tog imod ham og kom til tro på ham. Hans store opgør med de blinde, hårdhjertede fari-sæere og skriftkloge er de frygtelige véráb over dem i påskeugen, der kulminerer med hans sidste ord til dem få dage før hans død: "Fra nu af skal I ikke se mig, før I siger: *Velsignet være han, som kommer, i Herrens navn!"* (Matt. 23:39) Dette er den traditionelle jødiske hilsen til Guds salvede mænd, men den skal ikke udtales mere før den dag, Jesus sætter sine fødder på Oliebjerget i den 70. åruge for at redde sit folk, som forudsagt i Zak. 14:1-5.

Efter Jesu første komme til Jorden er der tilvejebragt et tilflugtssted for enhver synder, som beskytter ham mod enhver anklage fra loven - det er *forsoningens* hemmelighed.

Ved Jesu opstandelse er der tilvejebragt en kraft til genfødelse og fornyelse, en uud-tømmelig kilde til liv i Ånden og dermed sejr over synden og over Satan - det er *forløsningens* hemmelighed.

Endnu er dette skjult for verden, en hemmelighed mellem Kristus og hans menighed, men ved hans andet komme (Borttrykkelsen) for at hente Bruden hjem, skal det blive åbenbaret - og endnu mere ved hans tredje komme til Oliebjerget, hvor den herliggjorte menighed fra alle tidsaldre og nationer er i hans følge, når han drager ud for at frelse sit folk Israel ved kulminationen af den store trængsel, hvor Antikrist næsten har fået udryddet hele folket.

*) *Den opmærksomme læser vil hurtigt kunne se, at dette regnestykke leder os frem til år 38 e. Kr. og ikke til år 32. Men det skyldes, at et profetisk år er på 360 dage - det fremgår af de 2 steder i Johannes Åbenbaring, hvor den 70. åruger er omtalt: Ab. 11:3-5 (første halvdel på 1260 dage) og i Ab. 13:5-7 (sidste halvdel = den store trængsel på 42 måneder). Begge angivelser forudsætter et profetisk år på 360 dage, og samme målestok må naturligvis gælde for de foregående 69 åruger, der blev afviklet i oldtiden. 69 åruger á 7x 360 dage bliver 173.880 dage, hvilket fører os frem til den 6. april år 32. e. Kr., Palmesøndag, hvor disciplene fik lov til åbenlyst at hylde Jesus som Messias, og Zak. 9:9 blev opfyldt.*

Menighedens tidsalder

Jesu disciple var fuld af beundring over Herodes' tempel, men Jesus afviser dem barsk med en profeti om, at der ikke skulle lades sten på sten tilbage af al denne pragt.

På samme måde var det gået med det første tempel, Kong Salomons, bygget ved hjælp af materialer fra en hedensk fyrste, kongen i Tyrus. Heller ikke det andet tempel, bygget efter hjemkomsten fra Babel, fik lov at bestå.

Guds ånd er ikke afhængig af de ydre rammer, som mennesker tilbyder ham som bolig - i dag ser vi 2 yderpunkter i den retning: Den til mindste detalje organiserede og ovenud imponerende Romerkirke - og de fuldkomne uorganiserede Kvækere i deres simple træhuse. Hvor finder man Helligånden mest fred og hvile? Hos den enkelte i hvert af disse samfund og i alle andre kirker, for "Ånden blæser hvorhen den vil..." Guds sande kirke af genfødte sjæle går på tværs af alle menneskeskabte mure og begrænsninger.

Vi er i denne fremstilling omsider nået frem til vor egen tid, som altid er den mest interessante! Og her kan vi lige så godt gøre os klart med det samme, at vi lever i den mest spændende tid af menneskehedens historie overhovedet: *Tiden lige før Jesu genkomst* for at hente sin brud hjem inden den store trængsel - en tid, som profeter og mange af Herrens hellige har set visioner om og har vidnet om, men som de ikke selv fik lov til at opleve. Skønner vi på det? Er vi vågne overfor tidens tegn?

Profetisk strækker dette tidsrum sig helt fra den sidste bortførelse til Babylon 586 f. Kr. til Israels genoprettelse i 1948 e. Kr., forudsagt af bl.a. Hoseas, der siger:

"I lang tid skal israelitterne vente uden konge og fyrste, uden slagtoffer og stenstøtte, uden efod og husgud. Siden skal de omvende sig og søge Herren deres Gud, og David, deres konge og bævende komme til Herren og hans velsignelse i de sidste dage." (Hoseas 3:4-5)

"Jeg går til mit sted igen, indtil de bøder for skylden og søger frem for mit åsyn, søger mig i deres trængsel: Kom, vi vil tilbage til Herren! Han sønderrev, han vil også læge - han slog os, han vil også forbinde. Om to dage gør han os levende, rejser os op på den tredje. Da lever vi for hans åsyn."

Så lad os da kende, ja jage efter at kende Herren! Som morgenrøden er hans opgang sikker. Da kommer han til os med regn, som vårregn, der væder Jorden." (Hoseas 5:15-6:3)

Jesus gik til sit sted igen, indtil han efter 2 profetiske dages forløb (2 x 1000 år) gør Israel levende igen og genrejser dem på den 3. dag (Tusindårsriget), som er "Riget for Israel." Som morgenrøden er hans opgang sikker, som der står i vers 3.

Jubelåret

HEDNINGERNES TIDER er en vigtig tidsfaktor i frelsesplanen. Den betegner den tidsperiode, hvor det er hedningerne (ikke-jøderne), der har magten i jødernes land og derfor stræk-

ker den sig som allerede nævnt fra den sidste bortførelse til Babylon år 586 f. Kr. til den nye stats fødsel år 1948 e. Kr. Men ligesom bortførelsen i oldtiden strakte sig over flere år, vil udløbet af hedningernes tider strække sig over flere år.

Da det denne gang ikke drejer sig om fornedrelse, men ophøjelse, kan *Jubelåret* måske komme til at spille en stor rolle. Det er i Moseloven det år, der oprandt efter 7 sabbatsår (7 x 7 år), altså det 50. år (5. Mos. kap. 25).

Dette jubelår fortjener nærmere omtale, da det sandsynligvis er profetisk for Israels skæbne i de sidste tider. Det var oprindeligt fra Guds side tænkt som en genoprettelse af alt det i landets sociale, økonomiske og religiøse liv, som var gået skævt i de sidste 50 år. Det skulle altså indtræffe 2 gange i hvert århundrede, men meget tyder på, at det aldrig i oldtidens Israel fik den velsignende gennemslagskraft, som var meningen.

Jubelåret indledtes på den store forsoningsdag *Yom Kippur* med kraftig blæsning i væderhorn, trompeter eller basuner over hele landet. Det var den tiende dag i den syvende måned *Tishri*, der modsvarer vor tids september-oktober. Når disse hornsignaler lød, kunne alle gældbundne, alle slaver og sågar alle trækdyr drage et lettelsens suk: Nu blev de løst fra alle forpligtelser!

Personlig frihed for alle, som af nød havde solgt sig som slave til en anden og ikke formåede at købe sig fri igen eller ikke var blevet løskøbt af slægtninge - han eller hun var nu igen en fri mand eller kvinde. Af samme grund blev Jubelåret derfor også kaldt *Frihedsåret*.

Økonomisk genoprettelse for alle, som havde været tvunget til at sælge arvebesiddelse eller slægtsejendom siden sidste Jubelår - disse skulle nu tilbagegives den oprindelige ejer. På den måde blev de 12 stammers områder bevaret på de respektive stammers hænder.

Fuldkommen hvile for agerjorden, mennesker og trækdyr, idet jorden ikke måtte dyrkes i dette år. Det 49. år var i forvejen et sabbatsår, men Gud havde lovet at give folket så rig en høst i det 48. år, at den kunne strække i de næste 3 år.

Denne forordning havde altså til formål at opretholde nationens oprindelige sociale, økonomiske og åndelige natur og manede til social enhedsfølelse og broderskab. Den mindede også israelitterne om, at landet i sidste instans tilhørte Gud, og at han kunne gøre med det, som han ville.

Det er derfor let at forstå, at netop Jubelåret blev et profetisk forbillede for den tid, hvor Messias skulle herske i Israel - 1000-års riget. Det siges rent ud i Esajas 61:1-2, som blev citeret af Jesus ved hans første fremtræden i hjembyen Nazareth: " - for at udråbe frihed for fanger og udgang for dem, der er bundet, udråbe et *nådeår* fra Herren..."

Jubelåret vil få sin endelige opfyldelse i det fuldendte Guds rige, legemets opstandelse og hele skabningens forløsning (*Rom. 8:19-23*). Dets genoprettende og lægende virkninger er allerede i dag levende i den kristne menighed, hvor Gud har eftergivet os al syndeskyld overfor ham gennem sin søn og ladet os gå ind til hvilen fra alle lovgerninger.

Indpodet på Israel

Men endnu i skrivende stund befinder vi os i de sidste dage af hedningernes tider. Israel

har fået sine fysiske rammer tilbage, endnu mangler de åndelige. Derfor er det stadig menigheden, der har fået lysestagen betroet og dermed efter Jesu ord er "verdens lys" - og det er vi ikke spor bedre til, end jøderne var det i oldtiden, snarere ringere!

Hvilke blodige spor der dog går gennem hele *kirkehistorien* – altid har der været stridigheder og magtkampe, så lyset har stinket og oset, blafret og til tider været lige ved at gå ud. Men som i Israels gamle pagt har der også i kirken altid været en lille flok, der ville Herren helt og holdt fast ved hans ord - og snart skal vi af Herrens nåde give lysestagen tilbage til dens oprindelige bærer Israel, når det bliver klodens ledende nation i 1000-års riget.

Denne hemmelighed om MENIGHEDENS TIDSALDER var skjult for de gamle patriarker og delvis også for profeterne - for dem var Gud kun Israels Gud, hedningerne havde deres egne guder. Det var derfor, *Jonas* troede han kunne flygte fra Gud ved at søge udenfor Israels grænser - og det var derfor, disciplene blev så forargede, når Jesus gjorde noget for en hedning, være sig romer eller samaritaner. Vi véd jo også, hvor svært *Peter* og de andre apostle havde ved at fatte, at nu gik Guds rige også ud til hedningerne - sågar til den nation, der havde besat deres land! Peter måtte have det samme syn 3 gange, før han forstod det.

Hedningernes apostel frem for nogen, *Paulus*, der blev kaldet af Jesus selv, taler mange steder om denne hemmelighed, f. eks. i indledningen til Efeserbrevet:

" - idet han kundgjorde os sin viljes hemmelighed, efter sin velbehagelige beslutning, som han havde fattet hos sig selv, for at oprette en husholdning i tidernes fylde, nemlig at sammenfatte sig alt i Kristus, det som er i Himlene og det som er på Jorden..." (Efes. 1:9-10)

"Thi jeg vil ikke, brødre! at I skulle være uvidende om denne hemmelighed, for at I ikke skulle være kloge i egne tanker: At forhærdelse delvis er kommet over Israel, indtil hedningernes fylde er gået ind, og så skal hele Israel frelses, som der står skrevet: Fra Zion skal befrielsen komme, han skal afvende ugudeligheder fra Jakob, og dette er min pagt med dem, når jeg borttager deres synder." (Rom. 11:25-27)

" - i overensstemmelse med åbenbaringen af en hemmelighed, som var fortiet fra evige tider, men nu er bragt for dagen og efter profetiske skrifter ved den evige Guds befaling kundgjort for alle hedningerne til troslydighed..." (Rom. 16:25-26)

" - fuldelig forkynde Guds ord, den hemmelighed, der var skjult gennem alle tider og slægter, men nu er blevet åbenbaret for hans hellige, hvem Gud ville tilkendegive, hvilken rigdom på herlighed blandt hedningerne, der ligger i denne hemmelighed, som er Kristus i jer, herlighedens håb..." (Kol. 1:26-27)

End ikke magterne og myndighederne i Himmelen vidste om denne hemmelighed, end mindre jøderne og hedningerne. Men både jøder og hedninger gik ind i tilstande, de aldrig havde drømt om: Jøderne mistede templet og blev spredt ud over hele Jorden - hedningerne fik en kirke og blev samlet fra hele Jorden til at være ét i Kristus!

Hermed fik også de jødiske helligdage deres egentlige betydning, især Påske og Pinse. Påsken har vi allerede hørt om - Pinsen var i den gamle pagt festen for førstegrøden, hvor de

første neg blev båret hjem... et pragtfuldt symbol på førstegrøden af Jesu offerdød: de 3000 sjæle, som tog imod frelsen på den store pinsedag i Jerusalem.

Erstatnings-teologien

At alle Guds løfter har deres JA i Kristus, må ikke få os til at glemme, at hedningekirken og menighedens tidsalder kun er et midlertidigt mellem spil, en parentes i Guds frelsesplan, før hovedrollen igen bliver givet til Guds førstefødte blandt nationerne: Israel. Det er dette store spørgsmål, Paulus behandler i Romerbrevets kapitler 9, 10 og 11, hvor han indtrængende advarer os hedningekristne mod åndeligt hovmod overfor Israel:

"Men om nogle af grenene blev afbrudte, og du - en vild oliekvist - blev indpodet blandt dem og blev meddelagtig i olietræets rod og fedme, da ros dig ikke imod grenene. Men dersom du roser dig, så bærer jo du ikke roden, men roden bærer dig.

Du vil vel sige: Grene blev afbrudte, for at jeg kunne blive indpodet. Vel! Ved deres vantro blev de afbrudte, men du står ved din tro - vær ikke overmodig, men frygt! Thi når Gud ikke sparede de naturlige grene, vil han heller ikke spare dig." (Rom. 11:17-21)

Tværtimod burde jødernes skæbne gøre os stumme af undren og betagelse over Guds visdom og kongeniale behandling af sit folk og de øvrige nationer:

"Thi Gud har indesluttet alle under ulydighed, for at han kunne forbarme sig over alle. Oh, dyb af Guds rigdom og visdom og kundskab! Hvor uransalige er hans domme og hvor usporlige hans veje! Thi hvem har kendt Herrens sind, eller hvem blev hans rådgiver? Eller hvem gav ham først, så der skulle gives ham gengæld derfor? Thi af ham og ved ham og til ham er alle ting, ham være ære i evighed! Amen." (Rom. 11:32-36)

Heraf følger, at vi aldeles ikke skal sidestille Israel med andre lande som missionsobjekt - Herren selv vil omvende dem på den dag og i den time, som han forlængst har fastsat. Men vi skal elske og trøste jøderne som det folk, der i dag har det tungeste hverv af alle: At vidne om Guds eksistens uden at kende vejen til ham: Jesus Kristus. Kan der tænkes noget mere umuligt og smertefyldt?

Men: *"Frygt ikke, du lille hjord! Thi det var jeres Far velbehageligt at give jer riget."* Skønne og trøsterige ord fra Gud til hans folk, og hvor ofte har ikke genfødte kristne gennem tiderne haft nødig at minde sig selv om dette løfte, når de sad i fængslets mørke, stod på bålet, lå på pinebænken eller blev sejlet ud på floderne for at druknes, som det skete i tusindvis af tilfælde for de såkaldte anabaptister ("gendøbere") på reformationstiden.

Men det er først og fremmest talt til jøder og vil få sin fulde opfyldelse på jøder, når Gud giver dem Riget efter hele folkets omvendelse til Kristus. Derfor er det så tragisk, at troende jøder i almindelighed ikke kender dette ord af Jesu mund, talt til hans jødiske disciple.

Flertallet af hedningekristne var dog alt andet end en lille ydmyg hjord - snarere en flok glubende ulve, der gik på rov i jødernes hellige skrifter og skaltede og valtede med dem, som det passede ind i teologernes kram. Og så fik vi denne forfærdende vildfarelse *Erstatnings-teologien*, der allerede i det 3. århundrede sneg sig ind i kirkens lære: Jøderne er ude af Guds frelsesplan, de forpassede deres chance, da de forkastede Messias. Nu tilhører alle velsignel-

serne fra Gamle Testamente de kristne, mens jøderne kan beholde alle forbandelserne, som de så rigeligt har fortjent! Nu var kirken det nye Israel, mens jøderne blev degraderet til et forbandelsens tegn til skræk og advarsel for alle troende: Sådan går det, når man forkaster Kristus!

Da de altså ganske åbenbart var forkastet af Gud, var det også enhver kristensjæls ret, ja gudfrygtige pligt at forkaste dem. Og så blev da *korset* for alle jøder det tegn, de frygtede og hadede allermost, fordi det for dem betød vold, smerte og død.

Selv kirkefader *Luther* lå under for sin samtids syn på jøderne, så han på sine gamle dage skrev de forfærdelige antisemittiske smædeskrifter, som 400 år senere blev nazisternes teologiske alibi for at udslette jøderne i Tyskland og i de besatte lande. Naturligvis ville Luther selv have været den første til at protestere mod vor tids Holocaust, men han kan ikke friken- des for at have sået de giftige frø til senere tiders organiserede antisemitisme.

Men hvilket forfærdende regnskab har ikke den kristne kirke som helhed at aflægge overfor Abrahams, Isaks og Jakobs Gud for den måde, de har behandlet Jesu mindste brødre på! Jesus forudså også dette og skildrer i den store domsprofeti over nationerne i Matt. 25, hvordan han i sin time vil gøre regnskabet op med folkeslagenes behandling af jøderne - simpelthen ved at sætte sig selv i den enkelte jødes sted: "Hvad I har gjort mod én af disse mine mindste brødre, har I gjort imod mig!" Denne profeti opfattes ofte som om Jesus hentyder til børn, men det er det mindste af alle folkeslag, han her stiller sig 100 % solidarisk med: Jøderne. Det ses af udtrykket "brødre", men også af vers 37, børn sætter man jo ikke i fængsel.

Den lange vandring

Da jeg for nogle år siden første gang læste *Poul Borchsenius'* bog om den europæiske jøde- doms historie DEN LANGE VANDRING, blev jeg chokeret over at se, hvad vi i Europa har gjort mod jøderne i de mange århundreder siden adspredelsen. Jeg kan anbefale enhver sandhedssøgende kristen at gå i gang med værket, som er utroligt spændende at læse. Her skal blot nævnes 2 af bogens eksempler på, hvordan Israels Gud ikke svigtede sit folk i yd- mygelsens tid, men tværtimod viste, at hans velsignelse af det stod ved magt:

1. De gamle håndværkslaug i middelalderens Europa havde for at beskytte deres egne interesser bestemt, at jøderne skulle udelukkes fra alle fag undtagen to: Som marskandisere, der handlede med brugt tøj, og som pantelånere – foragtelige håndteringer, som ingen andre ville give sig af med. Til trøst havde de så musikken, især violinen - den jødiske spillemand med sin fiddle blev fast inventar i de østeuropæiske landsbyer. Hermed mente de gode hånd- værkere i de tyske byer at have kørt jødisk erhvervsliv ind på et sidespor, der endte i glemsel og udslettelse.

Men hvad sker? Abrahams, Isaks og Jakobs Gud velsigner sine børn, så de bliver ver- densmestre på netop disse 3 områder! I dag er verdens største konfektionsfabrikker jødiske, f. eks. *Levy's*. Verdens største banker er jødiske, f. eks. *Rotschildt*, *Hambro's* m. fl., de har påvirket verdenshistorien ved at låne penge ud til konger og industrifyrster. Og hvad kom der ud af den jødiske violin? Verdens største musikere! Blandt komponisterne *Mendelssohn-*

Bartholdy, Meyerbeer, Johann Strauss, Mahler, Irving Berlin, Kurt Weill - dirigenterne *Bruno Walther, Leonard Bernstein, Otto Klemperer, James Levine* - pianisterne *Arthur Rubinstein, Daniel Barenboim, Stefan Aschkenazy* - violinisterne *Yascha Heifetz, Isaac Stern, Yehudi Menuhin, Nathan Milstein* - entertainerne *Chaplin, Victor Borge, Marx Brothers* m.fl.

Disse verdensnavne indenfor kunsten følges op af verdensnavne inden for videnskaben: *Sigmund Freud, Albert Einstein, Ralph Oppenheimer, Niels Bohr* og talløse andre - faktisk så mange, at jøderne idag udgør 0,2 % af verdens befolkning, men 22 % af dens Nobelpristagere!

Som forfatteren *Poul Hoffmann* udtrykker det: "Man misunder ikke den mand, der skal forklare dette forhold, hvis han ikke må bruge ordet *velsignelse*."

2. I året 1492 skete der en katastrofe for jøderne i Spanien: Den pengegriske kong *Ferdinand* og hans lige så begærlige dronning *Isabella* fandt på at uddrive alle jøder af landet, efter at de lige havde uddrevet alle arabere (Maurerne, der havde efterladt sig så rig en kultur i landet med prægtige bygninger som *Alhambra* og en højtudviklet astronomi, matematik og ingeniørkunst). Jøderne måtte kun tage så meget gods med sig, som de kunne bære, og de skulle være ude af landet inden 3 måneder. Derefter var det død eller tvangsdøb for hver eneste jøde i landet. Med denne korte frist var det umuligt at realisere ejendomme til en fornuftig pris. Rige familier blev bragt til tiggerstaven, et hus blev solgt for et æsel. De sidste dage i landet tilbragte jøderne ved deres families grave og vædede gravstenene med deres tårer - mange slæbte gravstenene med sig. Sidste frist var 2. august 1492. Men Israels Gud havde sin undsætningsplan klar: Dagen efter, den 3. august, stod *Christoffer Columbus* ud på sin færd med 3 skibe for at finde søvejen til Indien. Men han opdagede *Amerika*, den nye verden, som skulle blive redningen for millioner af Europas jøder i de følgende 500 år.

I dag er USA det nye Israels bedste forbundsfælle - de amerikanske jøder er en stærk magtfaktor, som enhver præsident må regne med, og disse jøders tilskud til Israel på milliarder af dollars er nødvendige for staten, ligesom USA selv yder betydelig økonomisk og militær støtte til Israel.

Hvad Spanien angår, sank det ned fra at være en stormagt til at være et U-land - for det var kernen af spansk industri, handel og økonomi, der forsvandt med jøderne. "Den, som forbander dig, vil jeg forbande..." Hvor lang tid skal der mon gå, før denne verdens magthavere lærer at respektere Guds ord som de knaldhårde realiteter, det er?

Pladsen tillader ikke, at vi fordyber os yderligere i jødernes lange nat "i Jafets telte", som allerede Noa havde forudsagt. De mange århundreder havde lyspunkter, men lidelsernes tal var overvældende - læs DEN LANGE VANDRING !

1947 - vendepunktet

Zionismen betragtes af mange kristne som en ren politisk bevægelse af national karakter, uden forbindelse med profetierne - men er den det?

"Se, jeg sender bud efter fiskere i mængde, siger Herren, og de skal fiske dem..." (Jer. 16:16). Hvad er en fisker? Det er en, som *lokke* dyrene på krogen - er det ikke et fint billede på zionismen, der appellerede til jødernes nationalfølelse?

I 1898 skrev *Theodor Herzl* efter den anden zionistkongres i *Basel*: "Jeg er overbevist om, at om 50 år er det jødiske nationalhjem en realitet - men hvis jeg sagde det offentligt, ville jeg blive betragtet som sindssyg." Måske han alligevel skulle have sagt det offentligt, for i maj 1948 gik drømmen i opfyldelse - nøjagtig 50 år senere!

Men lokkemaden om et jødisk nationalhjem i *Palæstina* var ikke kraftig nok for datidens jøder, som følte sig trygge i Europa - og så gik resten af profetien i opfyldelse:

"- og siden sender jeg bud efter jægere i mængde, og de skal jage dem fra hvert bjerg, hver høj og klippernes kløfter."

Hvad er en jæger? Det er en, som jager dyrene uden skånsel og ikke helmer, før de ligger døde for hans fødder: *Nazismen. Holocaust. Auschwitz. Treblinka. Majdanek. Bergen-Belsen. Theresienstadt*. Krematorieovnenes skorstene står som grufulde monumenter over Satans ondskab og menneskers blindhed - og i nazismens biblioteker fandtes også den lille bog af Luther med titlen "Om jøderne og deres løgne" fra 1543, 3 år før hans død. Heri anbefaler reformatoren at udplyndre jøderne, spærre dem inde i ghettoer og tage livet af dem. Selvfølgelig ville Luther aldrig have bifaldet KZ-lejrenes systematiske udryddelse af alle jødiske mænd, kvinder og børn i hele Europa, men for historiens domstol kan han ikke frikendes for at have sået de giftige frø, der senere satte så blodigtrøde blomster overalt i Tyskland og de besatte lande. Ak, om han dog blot også i synet på jøderne havde været tro mod Skriften!

Men op af krematoriernes aske skød en anden blomst, der havde ligget i frø i næsten 2000 år: *Jøderne fik deres land igen!* Så meget skulle der til, før verden begreb, at det jødiske folk *måtte* have deres eget land. Selv Sovjet stemte for delingen af det britiske mandatområde *Palæstina* i en jødisk og en arabisk del ved afstemningen i FN den 29. november 1947 - for de regnede med, at i denne nye jødiske stat måtte alle da være ateister! De tog fejl, sådan som mennesker altid har taget fejl af Guds planer med jøderne. Måske har de fleste jøder vendt Gud ryggen, men mange har en inderlig længsel efter at han vil vende dem om - omvende dem - så de kan se ham. Og vi véd ud fra profetierne, at det vil ske i Guds time.

Der var også andet, som opstod af graven *det samme år*: I 1947 dukkede de første *Dødehavsruller* op i ørkenen - mon det var en tilfældighed? I dag kan enhver gå ind i "Bogens Helighed" i Jerusalem, det pragtfulde museum man har bygget over de gamle skriftruller, og se den komplette Esajas-rulle, nedskrevet af *Essæerne* ved *Dødehavet* ca. 100 år før Kristi fødsel. De hebraiske skrifttegn står så klart, som var de nedskrevet i går.

Kritiske røster indenfor bibelforskningen forstummede med ét slag, da disse gamle afskrifter dukkede op - de var 500 år ældre end de hidtil kendte håndskrifter fra europæiske klostre og de beviste alle senere afskrifters absolutte autencitet og ægthed. Munkene i middelalderens klosterceller udførte deres arbejde med imponerende nøjagtighed og akkuratess - det samme gjorde munkene ved Dødehavet. Over mange århundreder rakte de hinanden hånden i den fælles ærbødighed overfor Guds ord, så vidt forskellige de ellers var i deres opfattelse af dette ord.

Når man betragter udviklingen i Europas åndelige klima gennem de sidste 4-500 år, er det forunderligt at se, at tropperne i vor tid opmarcheres i den store krig, der til alle tider har

stået om sjælene. Vi befinder os på et tidspunkt i historien, hvor det er muligt at se det store perspektiv i denne udvikling:

GUDS RIGE samler styrkerne ved at sende store vækkelser ind over de gamle kristne lande, begyndende med *reformationen* i 1500-tallet og videreført med de mange nye kirkesamfund, der udsprang af protestantismen: *Pietismen, Metodismen, Baptismen, Pinsevækkelsen* m. fl. - ved at oprejse Israel fra de døde - ved at lade Dødehavsrullerne bevise Guds ords pålidelighed - ved at samle Abrahams børn hjem fra alle verdenshjørner - og ved at inspirere den gamle kristenhed til et nyt syn på sin ældre bror Jakob, på hvis skuldre den står.

DØDSRIGET svarer igen med de negative åndsmagter *marxismen, kommunismen, fascismen, nazismen*, der har bragt så store lidelser og omvæltninger i Europas historie. Folket har fået brød, men "mennesket lever ikke af brød alene, men af hvert ord, som udgår af Guds mund." Derfor søger Satan at komme også Guds ord til livs gennem *den liberale teologi, den feministiske teologi, darwinismen* og sidst *ny-religiøsiteten i New Age*, der ikke er andet end ny suppe på gamle ben, nemlig Østens urgamle religioner med bl.a. reinkarnationslæren.

Alle disse gudsfjendske filosofier har bevist deres åndsformørkelse ved den måde, de har behandlet *jøderne* på - værst i den dæmoniske nazisme, hvor en moderne industristat for første gang i historien satte sine ressourcer ind på at indfange, transportere og aflive en uønsket mindretalsgruppe i nationen. "Der kan ikke være to udvalgte folk!" skreg Hitler i en af sine brandtaler - for en gangs skyld talte han sandhed! Derfor blev det hovmodige, selvbestaltede Nazirige flækket midt igennem, mens Guds ringe folk, resterne af den europæiske jødedom, blot 3 år efter krigen blev genfødt som nation og blev større for hver påtvungen krig.

Den anden Exodus

"Men lær lignelsen af figentræet: Når dets gren allerede er blevet blød og bladene skyder frem - da skønner I, at sommeren er nær. Således skal også I, når I ser alt det, skønne at han står nær for døren. Sandelig siger jeg jer: Denne slægt skal ingenlunde forgå, førend alle disse ting er sket."
(Matt. 24:32-34)

Dette er et billede af vor tid. Figentræet er som nævnt Skriftens kode for Israel som nation - når *det* blomstrer (og det har det gjort siden 1948), står Jesus nær for døren.

Siden dette figentræs nye opblomstring i 1948 er det år for år blevet styrket med større landområde og større befolkning - og efter Sovjets sammenbrud i 1989 er *den anden Exodus* begyndt at udfolde sig, som forudsagt af bl.a. "den grædende profet" Jeremias:

"Se, derfor skal dage komme, lyder det fra Herren, da det ikke mere hedder: Så sandt Herren lever, der førte Israelitterne op fra Ægypten! Men: Så sandt Herren lever, der førte Israelitterne op fra Nordens land og alle de lande, hvortil han havde stødt dem bort!" (Jer.16:14-15)

"Se, jeg bringer dem hid fra Nordens land, samler dem fra Jordens afkroge. Iblandt dem er blinde og lamme, frugtsommelige sammen med fødende, i en stor forsamling vender de hjem. Se, de kommer med gråd - mens de ydmygt beder, leder jeg dem. Jeg fører dem hen til vandløb, ad en jævn vej, hvor de ikke snubler - thi jeg er Israel en far, min førstefødte er Efraim."
(Jeremias 31:8-9)

"Nordens land" kan ikke være andet end det tidligere *Sovjetunionen*, set fra Israel: *Jerusalem* og *Moskva* ligger på næsten samme længdegrad, ca. 30° øst.

Et andet varsel er næste udsagn om, at *det slægtled, som ser alt dette ske* (tidens tegn med krige, jordskælv, naturkatastrofer, hungersnød, som Jesus lige har forudsagt i samme kap. 24) *skal ikke dø, før det alt sammen er opfyldt*. Vi er altså den generation i historien, der lever i den allermest vigtige tid! Skønner vi på det? Glæder vi os?

Antikrist

Hermed er det jødiske folk igen samlet i det gamle land, og scenen er klar til den næste store begivenhed i Israel: Nu træder en uhyggelig aktør frem, som hidtil har opholdt sig diskret i kulissen: *Antikrist*.

Mens dette skrives, går denne kommende verdensfyrste sandsynligvis lyslevende rundt i Mellemøsten og venter blot på det rette øjeblik for sin offentlige fremtræden.

Men den kan ikke finde sted, før et besværligt vidne om hans sataniske identitet er skaffet af vejen:

"Thi lovløshedens hemmelighed virker allerede - kun at den, som nu holder igen, først må komme af vejen, og så skal den lovløse åbenbares..." (2. Tess. 2:7)

Kun genfødte mennesker kan genkende og afsløre de ugenfødte menneskers konge - derfor må menigheden skaffes af vejen, og dette sørger vor trofaste Frelser for ved sit andet komme som brudgommen, der henter sin brud hjem til sin Faders hus: *Bortrykkelsen*. Denne hjemtagning til Himlen omfatter også alle de hensovede i Kristus, der nu opstår og forenes med os i luften med Kristus. *"Salig er de, der har del i den første opstandelse..."* (Åb. 20:6)

Med Satan og alle hans engle går det den modsatte vej: De nedkastes fra deres virkefelt i himmelrummet og ned på Jorden - endnu en degradering og ydmygelse af dette hovmodige væsen, som gør ham afsindig af raseri.

"Ve Jorden og havet! Thi Djævelen er nedsteget til jer og har stor vrede, fordi han véd, at hans tid er kort." (Ab. 12:12)

Hermed er menighedens tidsalder egentlig afsluttet på Jorden, men da den ved afslutningen af den antikristelige periode på 7 år vender tilbage til jorden sammen med den herliggjorte Kristus i hans storstilede redningsaktion for Israel, må vi forlænge tidsalderen med disse sidste 7 år, som er identiske med den sidste 70. åruge i Daniels gamle profeti.

Vi må dog gøre os klart, at *nu er Israel igen i centrum af Guds plan* - nu bliver Templet i Jerusalem genopført, hvilket antyder, at Antikrist vil være i stand til at forsones jødedom og Islam så meget, at han får tilladelse til at bygge et fælles tempel oven på Morias bjerg, den sten, hvorpå deres fælles stamfar Abraham skulle ofre Isak. Netop foreningen af de store verdensreligioner har altid været humanismens erklærede mål.

Hvem er Antikrist? Johannes genkendte ham i sin åbenbaring på Patmos som en sammensmeltning af de 4 dyr fra Daniel 7, der stiger op af havet: Løven, bjørnen, panteren og til sidst et frygteligt, umådelig stærkt dyr med jerntænder, der åd og knuste alt og som havde 10 kroner på sit hoved. (Dan. 7:1-8).

Satan stiller sig ved havets bred og byder sin søn Antikrist stige op. Dette frygtindgyden-

de dyr indgår nu en pagt med Satan selv, lige så inderlig som Jesu forening med sin Far i Himmelen - men med modsat fortegn. Plagiatet er perfekt - selv Jesu død og opstandelse bliver efterlignet, så hele Jordan undrende følger efter Dyret, hvis dødelige hug bliver lægt.

Nogle bibelforskere mener, der bliver tale om en tilbagekomst til Jordan af kejser *Nero*, et af de 7 hoveder. Begrundelsen er bl.a. at hans latinske navn NERO KAESAR på hebraisk har talværdien 666, som iflg. Åb. 13 er Dyrets tal og symbol - men det samme har Pavens officielle titel på latin: VICARIVS FILII DEI (Guds Søns Stedfortræder), idet U i oldtiden blev skrevet som V. Men måske er begge tolkninger rigtige, fordi det skal være et tegn for både jøder og hedningekristne?

For at gøre bedraget fuldkomment må der også være en efterligning af Helligånden. Her kommer det andet dyr ind på scenen - et tilforladeligt væsen, der ser ud som et lam, men har en drages mund. Han kaldes *Den falske profet* og er propagandaminister for det første dyr, Antikrist. Det er denne falske profet, der får hele Jordan til at tilbede den falske Messias og gøre et billede af ham, som Gud giver profeten magt til at gøre levende. Han får også ild til at falde ned fra Himmelen, en tydelig efterligning af pinseunderet i Jerusalem.

Men det mest katastrofale er, at han får mennesker til at give sig selv et tegn på hånden eller i panden, ligesom jøderne gjorde det med Guds ord på Mose tid - *Dyrets tegn*, uden hvilket ingen kan købe eller sælge. Denne usynlige mærkning er mulig med laserstråler. En anden mulighed er mini-chips, der kan indlægges under huden - de har et 12-cifret codesystem med 4 milliarder kombinationer og batteriet holdes opladet af kropsvarmen.

Og mennesker falder på stribe for denne menneskegud, der ikke stiller besværlige krav om omvendelse, men taler til det ugenfødte ego. Vi må nemlig gøre os klart, at *hele billedtalen i Åbenbaringen udtrykker tingene, som Gud ser dem*. I menneskers øjne vil der naturligvis ikke være tale om et frastødende dyr, men tværtimod om et umådeligt tiltalende og højt begavet menneske og humanist, der omsider giver menneskene fred *for* Gud, ikke fred *med* Gud.

Det ville dog ikke ligne den Gud, der er kærlighed, at lade Antikrist få frit spil på Jordan, så alle mennesker fortabes. Menigheden er borte - hvem skal vidne om den sande Messias og afsløre den falske?

Her kommer Gud med 3 fremstød midt i det antikristelige mørke:

1. Han slipper 144.000 jødiske Billy Graham'er løs! Den missionsbefaling, der oprindeligt blev givet til jøder, begynder nu omsider at blive opfyldt af jøder - og på grund af århundreders adspredelse udover Jordan kan de tale alle sprog og dermed gøre sig forståelige overalt.

2. Han sender 2 vidner i Elias' ånd og kraft, som i 3½ år prædiker omvendelse og har magt til at holde regnen tilbage, men til sidst bliver dræbt af Antikrist. Hele Jordan jubler, men ligesom deres herre opstår de på trediedagen og borttrykkes til Himmelen. (Åb. 11:3-13)

3. Han lader en engel råbe direkte fra Himmelen - en indtrængende advarsel mod at tage Dyrets mærke på sig - konsekvenserne bliver utvetydigt proklameret. (Åb. 14:9-11)

Hvad Antikrist tilsigter, er naturligvis magt over hele Jordan for at hindre RIGET FOR ISRAEL (Tusindårsriget) i at bryde igennem. Til den ende slutter han pagt med Israel for 7

år og vinder jødernes hjerter ved at foranstalte Templet genopbygget. Alene dette er et mestersykke af diplomati, for den muslimske Omar-moské må fjernes først!

Men da dette menneskedyr efter 3½ år sætter sig i templet og forlanger at blive tilbedt, falder skællene omsider fra jødernes øjne og de forstår, at de har næret en slange ved deres barm (Dan. 9:27).

Jesu 3. komme

Med jødernes åbenlyse oprør mod Antikrist bryder et sandt helvede løs over Jorden, 3½ års antikristelig terror, der i både Gamle og Nye Testamente er forudsagt som *Den store trængsel*. (Dan. 12:1 og Matt. 24:21). Jøderne får skylden for de forfærdelige tilstande, så det bliver en let sag for Antikrist at samle en international hær imod Israel.

Denne sidste krig i Israels dramatiske historie er muligvis den, der omtales i Ezekiels kap. 38-39 - hør engang, hvor suverænt Gud taler til en hedningefyrste af de helt store:

"Se, jeg kommer over dig, Gog, fyrste over Rosj, Mesjek og Tubal. Jeg vender dig og sætter kroge i dine kæber og trækker dig frem med hele din hær, heste og ryttere, alle i smukke klæder, en vældig skare med små og store skjolde, alle med sværd i hånd. Persere, ætiopere og putæere er med dem, alle med skjold og hjelm. Gomer med alle dets hobe, Togarmas hus fra det yderste nord med alle dets hobe, mange folkeslag er med.

Rust dig og hold dig rede med hele din skare, som er samlet om dig, vær mig rede til tjeneste. Lang tid herefter skal der komme bud efter dig, ved årenes ende skal du overfalde et land, som atter er unddraget sværdet, et folk som fra mange folkeslag er sanket sammen på Israels bjerge, der stadig lå øde hen, et folk som er ført bort fra folkeslagene og nu bor trygt til hobe. Du skal trække op som et uvejr og komme som en sky og oversvømme landet, du og alle dine hobe og de mange folkeslag, som følger dig. I de sidste dage skal det ske, jeg fører dig imod mit land, og folkene skal kende mig, når jeg for deres øjne helliger mig på dig, Gog!"

(Ezekiel 38:3-9 og 16)

Videre skildres kæmpehærens forfærdelige endeligt, når den går under i pest og blod, regnskyl og haglsten, ild og svovl - Herren selv griber åbenlyst ind og giver sig til kende for de mange folks øjne og der skal være så mange faldne, at det tager 7 år at begrave dem.

Da skal Jesu sidste ord til de skriftkloge og farisæerne opfyldes: "Fra nu af skal I ikke mere se mig, før I råber: Velsignet være han, som kommer, i Herrens navn!" Folket vil skriget det ud i deres nød, og så træder Zakarias 14:1-5 i funktion:

"Da samler jeg alle folkene til angreb på Jerusalem. Byen indtages, husene plyndres, kvinderne skændes, halvdelen af byens indbyggere vandrer i landflygtighed, men resten af folket skal ikke udryddes af byen. Og Herren drager ud og kæmper mod disse folk, som han forstummed på kampens dag. På hin dag står hans fødder på Oliebjerget øst for Jerusalem, og Oliebjerget skal revne midt over fra øst til vest og danne en vældig dal, idet bjergets ene halvdel viger mod nord, den anden mod syd. I skal flygte til mine bjerges dal, thi bjergdalen når til Azal. I skal fly, som I flygtede for jordskælvet i kong Uzzija af Judas dage. Og Herren min Gud kommer og alle de hellige med ham."

Alle de hellige! Genkender du dig selv? Her kommer den bortrykkede menighed tilbage efter 7 jordiske års forløb for at være aktivt deltagende i Jesu 3. komme til Jordan. Vi er blevet herliggjorte sammen med alle de hellige i den gamle pagt og alle de hensovede i Kristus, der kom med i den første opstandelse ved bortrykkelsen: Abel, Enok, Noa, Abraham, Isak, Jakob, Moses, alle profeterne og alle martyrerne gennem kirkehistorien... sandelig, der er *format* over Guds planer! Lad os glæde os til dette storslåede drama!

Johannes på Patmos skuede det vældige syn af dette triumftog således:

"Og jeg så Himmelen åben, og se - en hvid hest, og han som sad på den, kaldes trofast og sanddru, og han dømmes og kæmper med retfærdighed. Men hans øjne var ildslue, og på hans hoved var der mange kroner og han har et navn skrevet, som ingen kender uden han selv. Og han var iført en kappe, dyppet i blod, og hans navn kaldes GUDS ORD.

Og hærene i Himmelen fulgte ham på hvide heste, iførte rent hvidt linklæde. Og af hans mund udgik der et skarpt sværd, for at han dermed skulle slå folkeslagene, og han skal vogte dem med en jernstav, og han skal træde Guds, den Almægtiges, vredes harmes vinperse. På kappen, på sin lænd har han et navn skrevet: KONGERS KONGE OG HERRERS HERRE.

Og jeg så Dyret og Jordens konger og deres hære samlede for at føre krig mod ham, som sad på hesten, og imod hans hær. Og Dyret blev grebet og med det den falske profet, som havde gjort tegnene for dets åsyn, hvormed han havde forført dem, som tog Dyrets mærke og dem, som tilbad dets billede - de blev kastet levende i ildsøen, som brænder med svovl. Og de andre blev ihjelslået med hans sværd, som sad på hesten, det der udgik af hans mund, og alle fuglene blev mættede af deres kød." (Ab. 19:11-16 og 19-21)

Hvilket rædselsfuldt, gigantisk opgør med Guds riges fjender! Her ser vi Gud som den Hellige, der ikke lader sig spotte, men som i lang, lang tid har tøvet med at gribe ind for sin store langmodigheds og kærligheds skyld. Gud tøver, ja - men har synden nået sit fulde mål, tøver han ikke med at bringe den til ophør.

Havde menneskene respekteret Guds ord, læst det med ærbødighed og taget ved lære af det, ville de have erkendt, at sådan har Gud altid handlet: Uddrivelsen af Edens Have, forbandelsen af Kain, Babelstårnets forvirring, Syndfloden, Sodoma og Gomorra, Israels 40 år i ørkenen, bortførelsen til Babylon, Jerusalems ødelæggelse og jødernes adspredelse til alle lande på Jordan. Alle disse domshandlinger står som monumenter over denne urokkelige sandhed: *"Gud lader sig ikke spotte!"* (Gal. 6:7).

Med denne gigantiske eksplosion af Guds vrede og sammensparede harme slutter menighedens tidsalder på samme måde som alle de andre tidsaldre: Med Guds rensende dom. Men aldrig har domshandlingen været så universel og af så forfærdende omfang, aldrig før har der flydt så meget blod på vor arme klode - nu trænger den i sandhed til en hviledag!

Og det får den nu i Jordens store sabbat: 1000-års riget.

Tusindårsriget

"Så står der da nu en sabbatshvile tilbage for Guds folk." (Hebr. 4:9)

"Ske din vilje på Jorden, som den sker i Himmelen!" (Fadervor)

Hvad tusinde slægtled har drømt om, håbet på og bedt for, bliver nu omsider opfyldt:
FRED PÅ JORDEN.

Hvem kan beskrive den livsalige tid, der nu oprinder for vor hårdt prøvede klode? "Salige er de sagtmodige, thi de skal arve Jorden", profeterede Jesus i bjergprædikenen. Nu tager de sagtmodige arven i besiddelse - og hvad er det så, de arver?

Åbenbaringsbogen omtaler kun de tusinde år ganske kort, for den er for længst beskrevet hos profeterne i Gamle Testamente:

"Og jeg så en engel stige ned fra Himmelen, han havde afgrundens nøgle og en stor lænke i sin hånd. Og han greb Dragen, den gamle slange, som er Djævelen og Satan, og kastede ham i afgrunden og lukkede og forseglede over ham, for at han ikke mere skulle forføre folkeslagene, før de tusinde år var til ende - så skal han løses en lille tid.

Og jeg så troner, og de satte sig på dem, og dommermagt blev givet dem. Og jeg så deres sjæle, som var halshuggede for Jesu vidnesbyrds skyld og for Guds ords skyld, og som ikke havde tilbedt Dyret eller dets billede og ikke havde taget mærket på deres pande eller på deres hånd - og de blev levende og blev konger med Kristus i tusinde år. De øvrige af de døde blev ikke levende, førend de tusinde år var til ende.

Dette er den første opstandelse. Salig og hellig er den, der har del i den første opstandelse, over disse har den anden død ikke magt, men de skal være Guds og Kristi præster og skal være konger med ham i de tusinde år." (Ab. 20:1-6)

"Jeg levner i din midte et folk, der er ydmygt og ringe, og Israels rest skal bie på Herrens navn. Jubl, du Zions datter! Israel, råb højt! Glæd dig og fryd dig af hele dit hjerte, Jerusalems datter! Herren har slettet din dom, bortdrevet dine fjender. I din midte er Israels konge, Herren - ej mere skuer du ondt. Se, på hin tid gør jeg ende på alle, som kuede dig, og jeg frelser, hvad der halter, og sanker det spredte og giver dem ære og ry over hele Jorden. På hin tid bringer jeg jer hjem, og på hin tid samler jeg jer, thi jeg giver jer ry og ære blandt alle Jordens folkeslag, når jeg vender jeres skæbne for jeres øjne, siger Herren." (Zefanias 3)

"På hin dag rejser jeg Davids faldne hytte - jeg tætner dens revner, opfører hvad der sank i grus og bygger den som i gamle dage, så de tager Edoms rest i eje og alle de folk, over hvilke mit navn er nævnt, lyder det fra Herren, som fuldbyrder dette. Da vender jeg mit folk Israels skæbne - de skal bygge de ødelagte byer og bo deri - de skal plante vingårde og drikke vinen, anlægge haver og spise frugten. Jeg planter dem i deres jord, og de skal aldrig mere rykkes op af deres jord, som jeg gav dem, siger Herren din Gud." (Amos 9:11-15)

"Ulven skal gå hos lammet, panteren hvile hos kuddet, kalven og ungløven græsse sammen,

dem driver en lille dreng. Kvien og bjørnen bliver venner, deres unger ligger side om side, og løven æder strå som oxen. Den spæde skal lege ved øglens hul, den afvante række sin hånd til giftslangens rede. Der gøres ej ondt og voldes ej mén i hele mit hellige bjergland, thi landet er fuldt af Herrens kundskab, som vandene dækker havenes bund." (Esajas 11:6-9)

"Jeg skal juble over Jerusalem og frydes over mit folk - der skal ej mere høres gråd, ej heller skrig. Der skal ikke være børn, der dør som spæde - ej heller oldinge, som ikke når deres dages tal, thi den yngste som dør, er 100 år, og forbandet er den, som ej når de 100. Da bygger de huse og bor der selv, planter vin og spiser dens frugt - de bygger ej, for at andre kan bo, de planter ej, for at andre kan spise, thi mit folk skal opnå træets alder, mine udvalgte bruge, hvad de virker med hånd. De skal ikke have møje forgæves, ej avle børn til brat død, thi de er Herrens velsignede æt og har deres børn hos sig. Førend de kalder, svarer jeg - endnu mens de taler, hører jeg. Ulv og lam skal græsse sammen og løven æde strå som oxen, men slangen får støv til brød. Der gøres ej ondt og voldes ej mén i hele mit hellige bjergland, siger Herren." (Esajas 65:19-25)

Læs også Esajas 35 om "Messiastidens herlighed" - dette kapitel inspirerede i sin tid Grundtvig til den storslåede salme "Blomstre som en rosegård skal de øde vange..."

Riget for Israel

Vi må igen gøre os klart, at dette paradiske rige først og fremmest er RIGET FOR ISRAEL, som Jesu disciple spurgte så utålmodigt efter, da han var opstået fra de døde. For "sine nådegaver og sit kald fortryder Gud ikke." Her opfyldes de sidste profetier om det udvalgte folks jordiske tilværelse - Herren Jesus selv hersker ud fra Jerusalem, og alle nationer skal hvert år drage derop og holde løvhyttefest med Israel. Det er netop det, som kristne fra hele verden allerede nu gør hvert år i oktober, når *Den internationale kristne Ambassade i Jerusalem* arrangerer løvhyttefest for at demonstrere Guds ords urokkelige realitet.

"Men alle de, som bliver tilbage af alle folkene, som kommer imod Jerusalem, skal år efter år drage derop for at tilbede Kongen, Hærskarers Herre, og fejre løvhyttefest. Og dersom nogen af Jordens slægter ikke drager op til Jerusalem for at tilbede Kongen, Hærskarers Herre, skal der ikke falde regn hos dem." (Zak. 14:16-18)

Men som vi véd fra Efes. 3:6, er alle Kristus-troende hedninger med-indlemmede i Israel og som følge deraf med-arvinger til Riget for Israel. Derfor har også vi del i den første opstandelse og skal være konger med Kristus i 1000 ar.

Om ikke vi før har priset og takket Gud for Israels folk, vil vi komme til det her! For det er roden, der bærer de indpodede kviste - ikke omvendt. Og når "Isajs stub" vokser op til et vældigt træ, der giver føde og skygge til hele Jordan, så vokser vi op sammen med det, og jøde og hedning bliver ét i Kristus.

Her opfyldes også englen Gabriels løfte til Maria ved Jesu fødsel:

"Han skal være stor og kaldes Den Højestes Søn, og Gud Herren skal give ham Davids, hans Fars, trone. Og han skal være konge over Jakobs hus evindeligt, og der skal ikke være ende på hans kongedømme." (Lukas 1:32-33)

Og dette løfte er igen en bekræftelse på Guds løfte til David: *"Dit hus og dit kongedømme skal stå fast for mit åsyn til evig tid, din trone skal stå til evig tid!"* (2. Sam. 7:16). Og det er en opfyldelse af den profetiske Salme 2 om Jordens konger, der gør oprør mod Himmels Gud: *"Jeg har dog indsat min konge på Zion, mit hellige bjerg!"* (Salme 2:6).

Fordi Satan er bundet, så Guds kærlighed, mildhed og fred uhindret kan lyse fra Jerusalem udover hele kloden, skal også naturen, dyrene og menneskene genforenes i den store harmoni og livsglæde, der rådede før syndefaldet:

"Thi skabningen venter i inderlig længsel på, at Guds børn skal åbenbares. Skabningen blev jo underlagt forkrænkeligheden – ikke frivilligt, men efter hans vilje, som lagde den derunder – dog med håb, thi også skabningen selv skal engang fries fra den forkrænkelighed, hvorunder den træller, og nå til den frihed, som Guds børn skal have i herligheden." (Rom. 8)

Drabsprincippet forsvinder i alle forhold og på alle planer - fra det mindste insekt over de store rovdyr til mennesket. Ingen skabning skal slå en medskabning ihjel for at få føden, men alle skal ernære sig ved planteføde som i Edens Have - det bliver vegetarernes paradys! Og ligesom den menneskelige organisme skal renses og lutres og indstilles på helt andre og sundere processer, skal også den menneskelige forstand renses for alle gudsfornægtende tankebygninger i dagliglivet, i videnskab, kunst, teologi, opdragelse osv. - for *"landet er fuldt af Herrens kundskab, som vandene dækker havenes bund."*

Dødehavet bliver det store symbol på den renselse, der nu finder sted: *Oliebjerget* revner fra øst til vest ved Jesu 3. komme for at redde Israel, så det lavtliggende Dødehav får tilført kolossale mængder vand fra *Middelhavet* - så meget, at der dannes afløb sydpå til *Elat* og ud i *Akaba-bugten*. Det er netop manglen på denne gennemstrømning, der har gjort denne store indsø død, så hverken fisk eller planter kan leve i dens ekstremt høje saltindhold.

Også templet skal genopbygges - for 4. gang! Antikrists tempel blev ødelagt, men nu bygger Guds folk et tempel, der i størrelse og pragt kommer til at overgå alle de forrige - det er detaillert beskrevet hos Ezekiel i kapitlerne 40 til 44. I dette nye tempel vil Jesus Messias selv tage sæde, og herfra vil han regere hele verden for at vise den, hvor skønt og harmonisk livet bliver, når Guds vilje med skabningen råder uhindret uden modstand.

Guds engle skal stige op og stige ned over Menneskesønnen, som forudsagt af Jesus selv, da han kaldte Natanael (Johs. 1:51-52). Der vil ikke længere være nogen modsætning og konflikt mellem Himmelen og Jorden, for Guds vilje råder begge steder. Guds vilje vil ske på Jorden, som den sker i Himmelen - et svar på den bøn, som Jesus selv har givet os i Fadervor: *"Ske din vilje på Jorden, som den sker i Himmelen."*

Troende jøder og troende hedninger vil omsider blive ét i tjenesten for ham:

"I er en udvalgt slægt, et kongeligt præsteskab, et helligt folk, et folk til ejendom, for at I skulle forkynde hans dyder, som kaldte jer fra mørke til sit underfulde lys." (1. Pet. 2:9)

"Det folk, som vandrer i mørke, skal skue så stort et lys... stort bliver herredømmet, endeløs freden over David og over hans rige..." (Esajas 9:2 og 7)

Helligånden har for længst gennem David givet Israel og os den sang, vi skal lovprise Herren med i dette jordiske paradys:

"Halleluja! Syng Herren en ny sang, hans pris i de frommes forsamling! Israel glæde sig over sin Skaber, over deres konge fryde sig Zions børn. De skal prise hans navn under dans, lovsynge ham med pauker og cither, thi Herren har behag i sit folk, han smykker de ydmyge med frelse. De fromme skal juble med ære, synge på deres lejer af fryd, med lovsang til Gud i mund og tveægget sværd i hånd for at tage hævn over folkene og revse folkeslagene, for at binde deres konger med lænker, deres ædle med kæder af jern og fuldbyrde på dem den forlængst skrevne dom til ære for alle hans fromme! Halleluja!" (Salme 149)

Ja, det er fuldkommen utroligt: Fred på denne Jord i 1000 år! Hvem andre end Gud kunne gennemføre dette?

Den sidste dom

Men det endnu mere utrolige sker: Menneskene vender sig endnu en gang mod deres Skaber i had og oprør - efter så lang en tids uimodsigelige demonstration af, hvor lykkeligt livet er, når Gud råder for hele tilværelsen! Hvordan er en sådan meningsløs, utaknemlig ondskab mulig?

Den er kun mulig, fordi Gud tillader, at Satan bliver løsladt, når de 1000 år er til ende. Den hellige Gud vil kun have hellige mennesker i sin Himmel - ikke robotter, der nødtvungent gør hans vilje. Sand kærlighed beror på et frivilligt valg, derfor prøver han for sidste gang menneskenes hjerter: Vil de også lyde ham, når fristelsens mulighed igen er tilstede på Jorden?

Det vil de ikke. For sidste gang vælger det evigt oprørske menneske løgneren frem for sandheden, hadet frem for kærligheden, evig fortabelse frem for evig salighed. Og for sidste gang udløses Guds retfærdige straf over dem:

"Og når de 1000 år er til ende, skal Satan løses af sit fængsel. Og han skal gå ud for at forføre folkeslagene ved Jordens fire hjørner, Gog og Magog, for at samle dem til krig, deres tal er som havets sand. Og de drog frem over Jordens flade og omringede de helliges lejr og den elskede stad. Og ild faldt ned fra Himmelen fra Gud og fortærede dem. Og Djævelen, som forførte dem, blev kastet i ild- og svovlsøen, hvor også Dyret og den falske Profet var - og de skal pines dag og nat i evighedernes evigheder." (Ab. 20:7-10)

Herefter gøres regnskabet med alle syndere til alle tider endeligt op - de, som foragtede frelsen i Kristus og ikke tog imod tilbuddet, da der endnu var tid. *Den anden opstandelse*, som Daniel så i sit syn mere end 3500 år før, udfolder sig nu i hele sit vældige og forfærdende perspektiv. Dette er nemlig ikke en opstandelse til *frelse*, men til *dom*. Også de troende har været stillet for Kristi domstol lige efter bortrykkelsen, men det var en opstandelse og forvandling til aflæggelse af regnskab for de betroede talenter:

"Thi anden grundvold kan ingen lægge end den, som er lagt: Jesus Kristus. Men dersom nogen på grundvolden bygger med guld, sølv, kostbare sten, træ, hø, strå, da skal enhvers arbejde blive åbenbart. Thi dagen skal gøre det klart, fordi den åbenbares med ild - og hvordan enhvers arbejde er, det skal ilden prøve. Dersom det arbejde, som én har bygget derpå, består, da skal han få løn. Dersom éns arbejde bliver opbrændt, da han skal gå glip af den, men selv skal han blive frelst, dog som gennem ild." (1. Kor. 3:11-15)

Også for mange af de kristne har regnskabet dag sikkert været en chokerende oplevelse, for andre af dem en utrolig glædelig overraskelse. Men frelst blev de alle, for "jeg vil se blodet og gå forbi", som det allerede profetisk blev demonstreret den sidste nat i Ægypten.

Men alle de, som nu kaldes frem foran Kristus på den store hvide trone, har intet blod at beskytte sig bag. De er selv fulde af blod, som de har udgydt på Jorden, og nu ser de med forfærdelse, at den Gud de foragtede og påstod var død, véd fuld besked med det alt sammen ned til den mindste detalje.

"Derfor har Gud højt ophøjet ham og skænket ham det navn, som er over alle navne, for at i Jesu navn hvert knæ skal bøje sig, deres i Himmelen og på Jorden og under Jorden, og hver tunge skal bekende, at Jesus Kristus er Herre, til Gud Faders ære!" (Filip. 2:9-11)

"Hvad gavner det et menneske, om han vinder den hele verden, men tager skade på sin sjæl?" Også dette ord af Jesus vil måske lyde ved denne store domshandling - eller dette:

"Den, som ringeagter mig og mine ord, ham dømmer ikke jeg, men han har sin dommer: De ord jeg har talt, skal dømme ham på den yderste dag." (Johs. 12:48)

"Med bæven skal de træde frem, når deres synder regnes sammen, og deres lovovertrædelser skal vidne imod dem. Da vil den retfærdige med stor frimodighed fremstille sig for dem, som voldte ham trængsler og som lod hånt om hans lidelser. Når de ser ham, vil de blive slået af en frygtelig rædsel, og de bliver ude af sig selv over hans uventede frelse. Angergivne skal de sige til sig selv, ja i deres sjæleangst sukke og sige: Det var jo ham, vi engang havde til latter, og som var blevet til et forsmædeligt ordsprog! Vi uforstandige betragtede hans livsførelse som vanvid og hans endeligt som noget forargeligt - hvordan kan han da blive regnet til Guds børn og få sin lod blandt de hellige?" (Visdommens Bog 5)

Ja, Jesus Kristus er Herre! Selv Hitler med mere end 6 millioner jødiske mænd, kvinder og børns lidelser og død på sin samvittighed skal i sandhedens frygtelige øjeblik erkende dette, falde på sine knæ og fremstamme denne bekendelse, om så tænderne slår gnister af raseri, når han ser jøden Jesus Kristus sidde på den store hvide trone, der er universets højesteret. Men uden skånsel bliver han kaldt frem ved navn for at stå til regnskab for al den lidelse, han bragte over millioner af mennesker, som han aldrig har set på Jorden:

"Og jeg så en stor hvid trone og ham, som sad derpå - for hans åsyn flyede Jorden og Himmelen, og der blev ikke fundet sted til dem. Og jeg så de døde, de store og de små, stående foran tronen, og bøger blev åbnede. Og en anden bog blev åbnet, LIVETS BOG.

Og de døde blev dømt efter det, som var skrevet i bøgerne, efter deres gerninger. Og havet afgav de døde, som var i det, og Døden og Dødsriget afgav de døde, som var i dem, og de blev dømt, hver efter sine gerninger.

Og Døden og Dødsriget blev kastet i ildsøen - dette er den anden død: Ildsøen. Og dersom nogen ikke fandtes skrevet i Livets Bog, blev han kastet i ildsøen." (Ab. 20:11-15)

Det vil tage lang tid at gennemgå alle disse onde gerninger med disse millioner, måske milliarder af mennesker fra alle tidsaldre - men hvad betyder det? Tiden spiller ingen rolle mere, for efter denne dom går alle ind i evigheden - og når de bliver klar over, hvad der venter dem, ønsker de kun at trække tiden ud så længe som muligt.

Men også her, i dommens forfærdelige time, er Gud retfærdig. Der er forskellige grader af straffe - Jesus hentyder til det i sine véráb over de byer, hvori han gjorde så store undere, men som ikke omvendte sig af den grund: "Det skal gå Sodomas land tåleligere på dommens dag end jer!" (Matt. 10:15)

Gud ryster ikke på hånden, når han underskriver menneskers evige dom - han har prøvet alt, håbet alt, troet alt - men de *ville* ikke.

8. PERIODE

Genoprettelsen

Er det svært at beskrive 1000-års riget på Jorden, er det naturligvis helt umuligt at beskrive Guds rige i evigheden. "Himmel og Jord skal forgå, men mine ord skal ingenlunde forgå!" sagde Jesus i sit jordeliv. Det viser sig nu at være sandt - selvfølgelig!

"Og jeg så en ny Himmel og en ny Jord, thi den forrige Himmel og den forrige Jord var veget bort, og havet var ikke mere. Og jeg så den hellige stad, det ny Jerusalem, stige ned fra Himmelen fra Gud, beredt som en brud, der er smykket for sin brudgom.

Og jeg hørte en høj røst fra Himmelen, som sagde: Se, Guds telt er hos menneskene, og han skal bo hos dem, og de skal være hans folk, og Gud selv skal være hos dem og være deres Gud. Og han skal aftørre hver tåre af deres øjne, og Døden skal ikke være mere, ej heller sorg, ej heller skrig, ej heller pine skal være mere, thi det forrige er veget bort.

Og han, som sad på tronen, sagde: Se, jeg gør alle ting nye!" (Ab. 21:1-5)

Jeg tror næsten, at jeg ikke kender skønnere ord i den gamle Bibel end disse. Var det jordiske paradys 1000-års riget skønt, så er dette 1000 gange skønnere! Her er nemlig alt uendeligt dybere, renere og mere fuldkomment, for her er alt *evigt*. Tiden er ikke mere - hvad gavn skulle tidsmåling gøre i en tilstand, der er evig?

Igen viser Skaberen sin ufattelige evne til fornyelse og utrættelig lyst til at glæde sine menneskebørn: Det ny Jerusalem kommer ned fra Himmelen, funklende og strålende som en gigantisk ædelsten, der er 2300 km på hver led! Muren er 62 meter bred. Alt i rent, gennemsigtigt guld, der er smykket med alle slags ædle stene.

Hvilken pragtfuld bolig vor himmelske Far har beredt for sine børn! "Jeg går bort for at berede en bolig for jer," sagde Jesus Skærtorsdag aften til sine disciple - nu ser vi den! Og som et svagt ekko fra jordelivet hører vi Paulus' stemme: "*Vor trængsel, som er stakket og let, virker for os over al måde og mål en evig vægt af herlighed... thi vi véd, at dersom vor jordiske teltbolig nedbrydes, har vi en bygning fra Gud - en bolig, som ikke er gjort med hænder, en evig i Himlene.*" (2. Kor. 4:17-5:1)

Indgangen til denne gigantiske by sker gennem 12 kæmpeporte, 3 på hver af de 4 sider. Over disse porte står navne skrevet - hvilke navne? Luthers og de store reformatorers? Pavernes? Helgenernes? De store teologers? Eller måske verdens største evangelisters, "de, som førte de mange til retfærdighed"?

Nej! Gud er trofast og fastholder sin udvælgelse af Israel helt ind i evigheden: Israels børns 12 stammers navne! Disse uslinge, der solgte deres lillebror til hedningerne som slave? Dette genstridige folk, der gang på gang svigtede deres høje kald og til sidst drev det til at overgive Messias, Guds ord i kød og blod, til romerne for at de skulle henrette ham? Denne hæder har de ikke fortjent!

Og hvis navne finder vi på byens 12 store grundstene? Heller ingen højt fortjente kristnes, men Lammets apostles 12 navne! Disse feje stympere, der flygtede alle som én i Getsemanes mørke nat? Peter, der bandede på, at han intet kendte til Jesus! Skal det være retfærdighed?

Ja! Det er *Guds retfærdighed*. I evighedernes evighed skal disse 24 navne lyse og funkke til vidnesbyrd om, at "sine nådegaver og sit kald fortryder Gud ikke." Af samme grund står dit eget navn i Livets Bog - er *det* retfærdighed?

Nej, det er nåde over nåde. Så lad os da være taknemlige og ikke holde regnskab med andres synder, siden Gud ikke holder regnskab med vores!

Der er ingen sol i denne vidunderlige by, for Gud selv er dens lys. Derfor er der heller ingen nat. Guds og Lammets trone er der, og vi skal se dem begge ansigt til ansigt - hvem kan fatte det?

Livets træ er der - det, som det faldne første menneskepar ikke måtte røre i Edens Have. Her må enhver spise af det og dets blade er til lægedom for alle folkeslag på Jorden.

Og folkeslagene skal vandre i dens lys, og Jordens konger skal bringe deres herlighed til byen. Og Gud skal være alt i alle.

Vi har en frelse, som simpelthen ikke kan blive større!

"I tro døde alle disse uden at have opnået forjættelserne, men de så dem langt borte og hilste dem og bekendte, at de var fremmede og udlændinge på Jorden." (Hebr. 11:13)

Kære borgere i det ny Jerusalem - lad os gøre det samme!

Kronologi for Nye Testamente

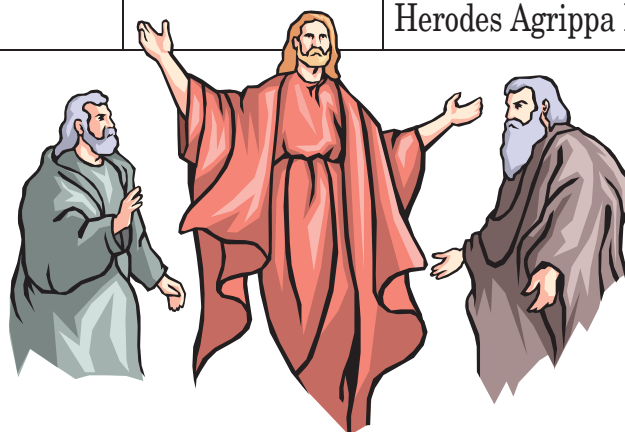
ÅR	BEGIVENHEDER	KEJSERE	HERSKERE I ISRAEL
7 f. Kr.	Johannes Døberens fødsel	Augustus 31 f. Kr.- 14 e. Kr.	Kong Herodes den Store 37-4 f. Kr.
5 f. Kr. Vinter 5-4 f. Kr.	Jesu fødsel, fremstilles i templet Vismændene, flugten til Ægypten		
			Herodes Arkelaus i Samaria, Judæa og Idumea 4-6 Herodes Antipas i Galilæa, og Perea 4-9 Herodes Filippus (Filip) i Iturea og Trakonitis 4-34
4-3	Josef vender tilbage til Nazaret		Koponius prokurator 6-9
8	Jesus, 12 år, i Jerusalems tempel		Marcus Ambivius prokurator 9-12
12		Tiberius medregent	Annius Rufus prokurator 12-15
14		Tiberius	Valerius Gratus 15-26
18	Kaifas ypperstepræst 18-36		
Sommer 26	Johannes Døberen står frem i ørkenen		Pontius Pilatus prokurator 26-36
27	Jesus døbes af Johannes		
Påskan 27	Jesus renser templet i Jerusalem og virker i Judæa 8 mdr.		
Vinter 28	Jesus virker i Galilæa 22 mdr.		
Påskan 28	Jesus besøger Jerusalem		
Sommeren 28	Jesus udvælger 12 apostle Bjergprædikenen		
Påskan 29	Jesus mætter 5000 mænd		
Høst 29	Jesus besøger Jerusalem		
Vinter 29	Jesus i Jerusalem, Judæa, Perea		
Påskan 30	Indtoget i Jerusalem, nadveren, korsfæstelsen, opstandelsen		
30	Himmelfart, Helligånden Pinsedag		

ÅR	BEGIVENHEDER	KEJSERE	HERSKERE I ISRAEL
31	Ananias og Saffiras død Apostlene for det store råd		
33	Stefanus martyr, Saulus forfølger		
33/ 34	Saulus omvendes, hedder nu Paulus		
34	Paulus i Arabien og Damaskus		Herodes Filippus dør
36	Paulus besøger Jerusalem		Pilatus forvises. Marcellus
37	Paulus i Tarsus Høvedsmanden Kornelius omvendes	Tiberius dør Caligula 37-41	Herodes Agrippa I får Iturea, Trakonitis og Abilene
39			Herodes Agrippa I
41	Evangeliet når til Antiokia i Syrien	Claudius 41-54	Herodes Agrippa I 41-44
42	Barnabas bringer Paulus til Antiokia		
44	Barnabas og Paulus hjælper Judæa Jakob martyr, Peter reddes Paulus og Barnabas 1. missionsrejse		Cuspius Fadus prokurator
45	Paulus og Barnabas i Lilleasien		Theudas henrettes
46			Tiberius Alexander. 46-58
48	Paulus og Barnabas igen i Antiokia		Ventidius Cunanus Herodes Agrippa II 48-53
49	Jøderne forvises fra Rom		
49 / 50	Apostelmødet i Jerusalem, hvor hedninger fritages fra at holde loven		
50	Paulus' 2. missionsrejse		
51	Paulus i Korint, 1. Tessalonikerbrev		
52	Paulus for Gallio, 2. Tessalonikerbr.		Antonius Felix 52-60
53	Paulus rejser fra Korint via Jerusalem til Antikoia		Herodes Agrippa II overtager Filippus II's tetrarki m.m.
54	Paulus' 3. Missionsrejse	Nero 54-68	
54-57	Galaterbrevet og 1. Korintherbrev		
Forår 57	Paulus forlader Efesus		
Efterår 57	Paulus i Makedonien 2. Korintherbrev		
Vinter 57-58	Paulus i Korint, Romerbrevet		
Forår 58	Paulus sejler ud fra Filippi		

ÅR	BEGIVENHEDER	KEJSERE	HERSKERE I ISRAEL
Sommer 58	Paulus kommer til Jerusalem		
58-60	Paulus fange i Kasærea		Porcius Festus 60-62
Vinter 60-61	Paulus rejser til Rom		
61-63	Paulus fange i Rom, skriver brevene til Kolossenserne, Efeserne, Filemon og Filipperne Lukas afslutter Ap. Gerninger i Rom		Florus Albinus 62-64
63	Paulus frigives, rejser til Spanien		
64	Roms brand, forfølgelser af kristne		
64-66	Paulus besøger menighederne på Kreta, i Lilleasien, Makedonien og Grækenland. 1. Tim. og Titusbrevet		Det jødiske oprør bryder ud
67	Paulus igen fange i Rom. 2. Tim.brev Lider martyrdøden i Rom Peter skriver sine 2 breve Lider martyrdøden i Rom		Marcus Antonius Julianus
68		Neros selvmord Galba 68-69	
69	Evangeliet spredes blandt folkene	Otho og Vitellius Vespasian 69-79	
70	Jøderne spredes blandt folkene		Titus erobrer Jerusalem
79		Titus 79-81	
81	Domitian begynder kristenforfølgelse	Domitian 81-96	
Ca. 90	Johannes skriver sit evangelium		
Ca. 95	Johannes skriver Åbenbaringsbogen		
96		Nerva 96-98	
98	Johannes dør i Efesus	Trajan 98-117	
100	Den apostolske tid slutter		Herodes Agrippa II dør

Mig er given al magt i Himlen og på Jorden! Gå derfor hen og og gør alle folkeslagene til mine disciple...

MATTHÆUS 28:18-19

GUDS FRELSEPLAN

er et lille bibelstudium, der som udgangspunkt har Jesu ord:

Skriften kan ikke rokkes!

Vi lever i en tidsalder, hvor de fleste af Bibelens profetier i og omkring Israel er blevet opfyldt, men endnu mangler de sidste og største af de gamle profeters syner at blive virkeliggjort:

Bortrykkelsen af den genfødte kristne menighed,
Antikrists fremtræden og hans 7-års pagt med Israel,
nationernes samling mod Israel under ledelse af Antikrist,
Jesu genkomst til Oliebjerget for at redde sit folk i den 11. time,
Tusindårsriget og dommen ved den store hvide trone.

Dette hefte skitserer kun hovedpunkterne i dette store drama, så læseren kan inspireres til selv at grave de herlige skatte frem, som er overgivet os i Bøgernes Bog.

Thi skabningen venter i inderlig længsel på, at Guds børn skal åbenbares. Skabningen blev jo underlagt forkrænkeligheden – ikke frivilligt, men efter hans vilje, som lagde den derunder – dog med håb, thi også skabningen selv skal engang fries fra den forkrænkelighed, hvorunder den træller, og nå til den frihed, som Guds børn skal have i herligheden. (Romerbrevet 8:19-21)